Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliserings-projekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

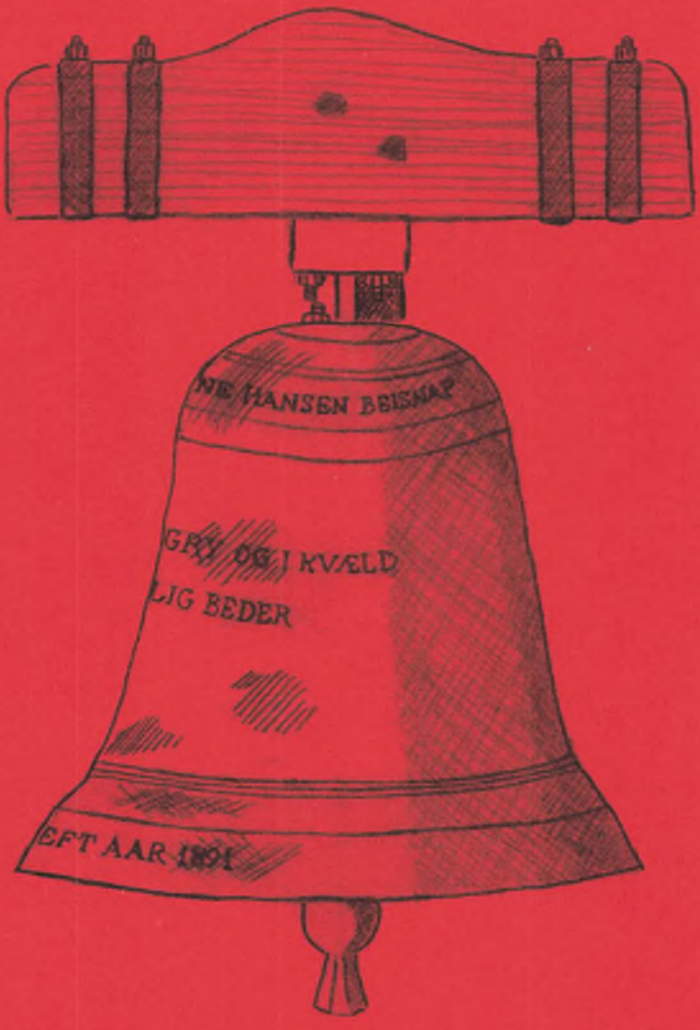
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

UD OVER BÆK OG SKEL

Bejsnap Kirke

1892-1992

UD OVER BÆK OG SKEL

Bejsnap Kirke
1892-1992

Forsideillustration: Bejsnap Kirkes klokke.
Indskrifter: Om halsen: »1891 GIVET AF CHR. NIELSENS ENKE ANE HANSEN I BEJSNAP.« Om legemet: »GUDS FRED MED OS ALLE I GRY OG I KVÆLD, SAA MANGE SOM HJERTELIG BEDER.« Om slagringen: »STØBT AF J. H. HELLERUNG, H. G. GAMST & H. C. LUNDS EFT. AAR 1891.«
Tegning AJ 1992.

UD OVER BÆK OG SKEL

Bejsnap Kirke
1892-1992

Jubilæumsskrift
i anledning af Bejsnap Kirkes 100 års jubilæum
9. søndag efter trinitatis

Udgivet af Ølgod Menighedsråd

© Ølgod menighedsråd.
Redaktionsudvalg: Hans Vestager og Bodil Tybjerg.
Layout og tilrettelæggelse: Bodil Tybjerg.
Foto: Palle Hestbech (PH) og Lokalhistorisk arkiv (LA).
Tegninger: Arne Juul, Ølgod, (AJ).
Grafisk produktion: Grindsted Bogtrykkeri ApS.

Indholdsfortegnelse:

FORORD
Af Else Forsom

KIRKEKLOKKEN
Af Bodil Tybjerg

BEJSNAP KIRKE 1992
Kirken i dag
Restaureringsplanen
Resultatet
Brugen af kirken

BEJSNAP KIRKE 1892
De stærke viljers tid - Byggeriets forhistorie
»Gud alene æren!« - Grundstensnedlæggelsen 30.7.1891
»Frygt ikke, du lille hjord!« - Indvielsen 14.8.92
Kirkebygningen og det gamle kirkerum

TIDEN, DER KOM OG TIDEN, DER GIK
Kirken og dens omgivelser
Menighedsråd og menighedsrådsmedlemmer
Jubilæer – 1952 og 1967
Kirken er for alle. En samtale med Nanna Frifelt
Samme kirke et helt liv. En samtale med Kirstine Larsen

MED FREMTIDEN FOR ØJE
Min sognekirke. Af Anna Marie Laustsen
Fra vort vindue. Af Ella og Sigfred Anthonsen
Den kirke, jeg holder af. Af Hans Jørgen Larsen
Hundrede år er gået. Af Hans Vestager

OVERSIGTER
Præster
Kirkesangere
Organister
Ringere/gravere

KILDER

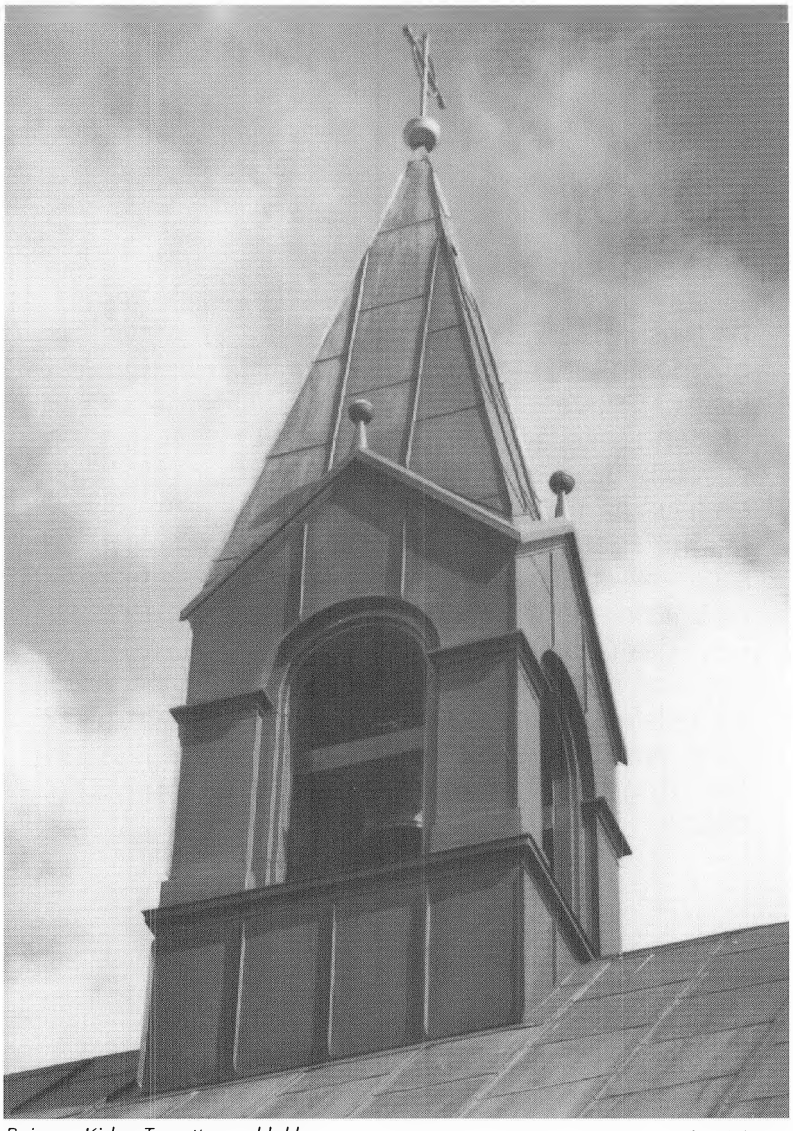
FORORD

Af Else Forsom

Da Bejsnap Kirkes 100 års jubilæum nærmede sig, gik menighedsrådet i gang med at få gennemført kirkens indvendige restaurering. Kirstine Larsen fik den tanke, at der i den anledning skulle skrives et jubilæumsskrift. Til dette formål har hun givet en gave på 15.000 kr.

Menighedsrådet bad præsterne om at skrive og redigere et lille skrift om kirken og dens historie og lidt om det liv, der har udfoldet sig omkring kirken i de 100 år, der er gået.

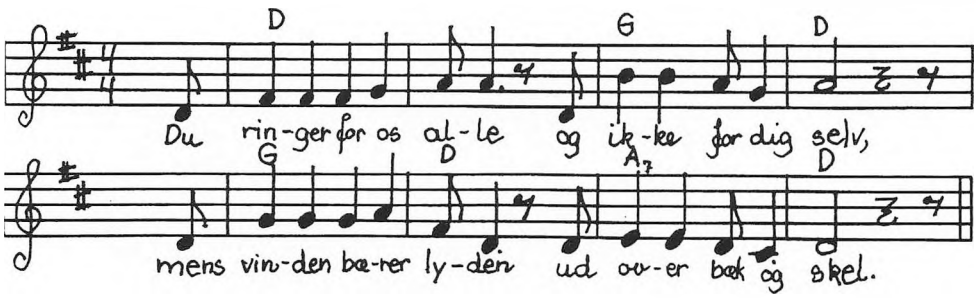
Der skal lyde en tak til dem, der har bidraget til jubilæumsskriftet og til Kirstine Larsen, samt til dem, der i tidens løb har givet gaver til kirken, så den altid har kunnet fremtræde smuk og indbydende.

Bejsnap Kirke. Tagrytter og klokke. Foto: PHI 1992

KIRKEKLOKKEN

Jacob V. Tybjerg 1991

1. Du ringer for os alle
og ikke for dig selv,
mens vinden bærer lyden
ud over bæk og skel.

2. Du har din plads i højden.
Dit fugleperspektiv.
Vi har vor vej på jorden.
Du rører den med liv.

3 Du ved ej af bekymring
for tørke eller regn.
Når stress og uro nager,
du virker ved dit tegn.

4. Når sindet går i knude,
du viser dagen frem
som vennen, der vil følge
os hele vejen hjem.

5. Du løfter eller bøjer.
Du spør' ej efter trang.
Du baner vej for glæden
som børn og fuglesang.

6. For livet er en gåde
på trods af viden stor,
omend så tung at nemme
for mennesker på jord.

7. Når tanke bli'r til tanker
kontakt i krop og sind.
Vi rejses, og vi undres,
mens lyset strømmer ind.

8. Det største mål for livet
kan ikke måles ud.
Når kærligheden binder,
er ånden sendebud.

9. Du kære, gamle klokke!
Hold himlen lidt på klem.
Del du med os din styrke.
Bind kirken til vort hjem.

10. Lad kendes på dit virke -
lad kendes på os selv,
at du er ven med livet
ud over bæk og skel.

Bodil Tybjerg

BEJSNAP KIRKE 1992

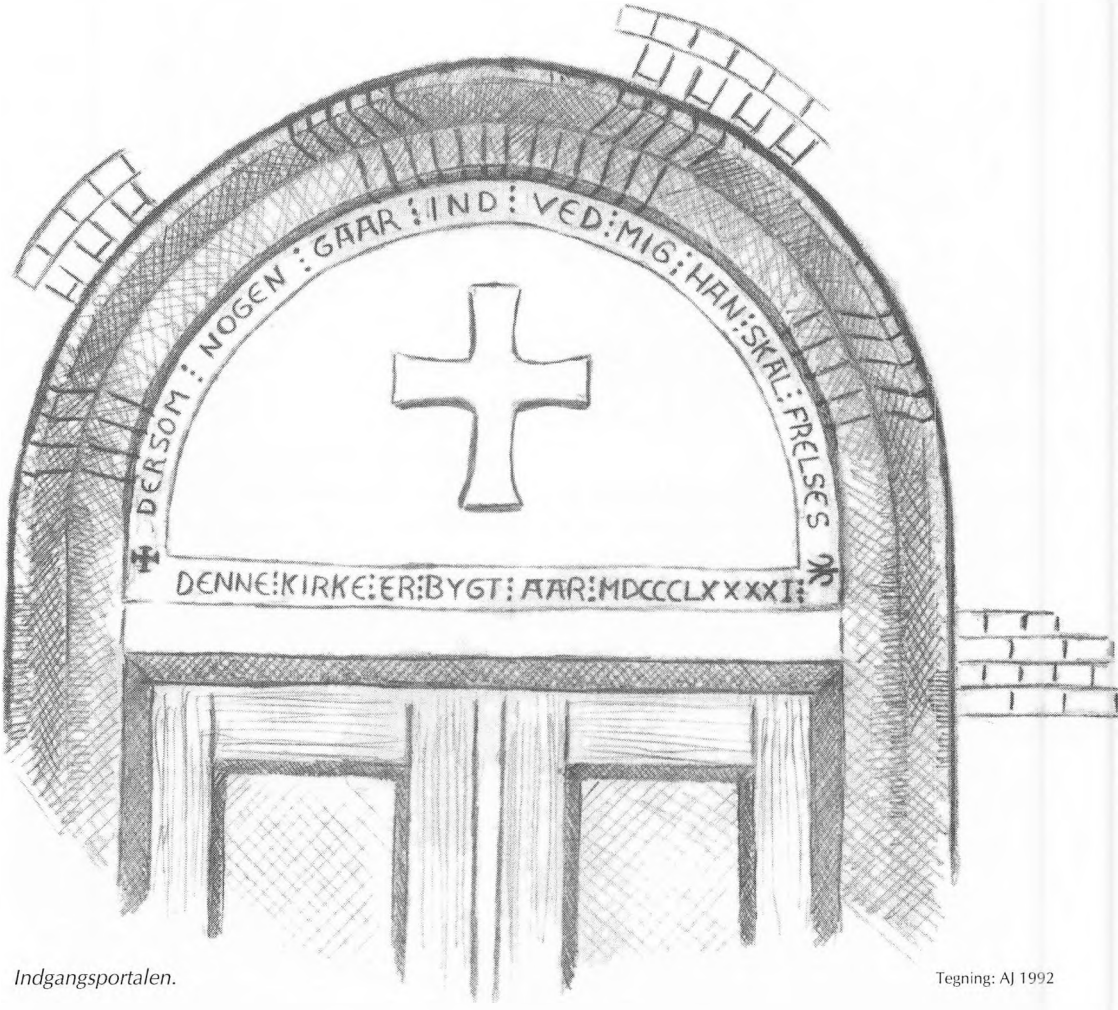
Kirken i dag

Lidt ensomt, men synligt ligger Bejsnap Kirke på nordsiden af Bejsnapvej ved krydset, hvor Grindstedvej begynder.

En lille, smuk kirke, der er opført i røde mursten, bestående af skib og kor med våbenhus i syd. Kirken har intet tårn, men et spir, hvor klokken hænger.

Bejsnap Kirke. Foto: PH 1992

Indgangsportalen. Tegning: AJ 1992

Den er omgivet af en velholdt kirkegård, der er hegnet ind af beplantning i øst ud imod Grindstedvej, i nord og i vest, hvor der tillige udenfor er en parkeringsplads. Hovedindgangen er i syd, hvor et stendige afgrænser kirkegården.

Indtrykket af kirken og dens omgivelser virker harmonisk, enkelt og indbydende. Går man gennem lågen mellem de to ret så monumentale murstenspiller, følger den flisebelagte gang, der på begge sider er prydet med birketræer, op til kirkedøren, er uret det første, man får øje på.

Men når man kommer lidt nærmere, ser man, at der over kirkens dør også hviler en såkaldt tympanon, en granitsten med et kors. I en bred kant, som i en halvkreds går uden om dette, er der indhugget en indskrift: »DERSOM NOGEN GAAR IND VED MIG, HAN SKAL FRELSES.« Og nedenunder: »DENNE KIRKE ER BYGT AAR 1891.« Med denne datering godtgøres, at kirken med alt, hvad der gik forud for byggeriet, har en mere end hundredårig historie bag sig .

Inden for i kirken mærkes endnu duften

af maling og nyt træ. Den nu hundredårige kirke er blevet hædret ved en gennemgribende istandsættelse. Kirkerummet føles helt anderledes dog uden at virke fremmed.

Restaureringsplanen

Den indvendige restaurering blev påbegyndt lige efter nytår og St. Bededag, hvor der var konfirmation, stod kirken igen klar til brug.
Hermed fuldførtes den totalrestaurering af kirken, som løbende har fundet sted siden midten af 70'erne. I det daværende menighedsråd var man enige om, at der skulle foretages en restaurering i anledning af 100-års jubilæet. Tillige var man enige om, af hensyn til finansieringen, at lade restaureringen foregå over en længere årrække og så af praktiske hensyn begynde udefra og vente med det indvendige til sidst.
I 1976 erstattedes det gamle skifertag med et ny kobbertag. Ligeledes udskiftedes i 1985 kirkens vinduer.
Kun blev ellers de allermest nødvendige reparationer foretaget, og man lod det være, som kunne vente. For at udgifterne til den indvendige del, hvortil også kom indkøb af nyt orgel, ikke skulle vælte det fremtidige budget, besluttede synet i 1981, at der årligt henlægges

Bejsnap Kirkes indre set mod øst. Foto: PH 1992

Bejsnap Kirkes indre set mod vest. Foto: PH 1992

midler til formålet. Og samtidigt hermed oprettedes også et orgelfond. De henlagte midler beløb sig ved årets udgang til 358.506 kr. og orgelfonden til 40.147 kr. Det er det af det siddende menighedsråd valgte kirke- og kirkegårdsudvalg ved Bejsnap Kirke bestående af Else Forsom (fdm.), Søren Hansen og Eigil Jeppesen samt præsterne, der har forestået den indvendige istandsættelse og indkøb af nyt orgel med H. Skovbo som arkitekt.
Murerarbejdet er udført af Brdr. Sørensen, tømrer- og snedkerarbejdet af Knud Frandsen, el-installationerne af Bent's El-Service og malerarbejdet af Otto Mikkelsen, alle Ølgod.
De samlede udgifter beløb sig til 1.133.807 kr. incl. orglet, som kostede 432.000 kr.
Der er til finansieringen i øvrigt optaget et lån i Ribe Stifts offentlige midler på 571.000 kr. til 4% rente, som skal afdrages over fem år.
Det første møde i udvalget blev holdt i

marts 1990 og det sidste møde den 13. maj 1992, hvor der var afleveringssyn.

Resultatet

Når vi betragter det færdige resultat, er der iøjnefaldende forandringer. Pulpituret, hvor det gamle orgel var anbragt, er blevet fjernet, hvorved de tre tætsiddende vinduer i vestgavlen er blevet frilagt.
Vender vi os mod koret, er dette nu i niveau med skibet. Døbefonten er fra sin oprindelige plads under korbuen i nord flyttet ned i skibets nordøstlige hjørne. Præste- og degnestolene er kommet helt væk. Man kan således sige, at virker skibet lysere end før, virker koret større.
Det nye orgel, som er bygget hos Bruno Christensen & sønner, har 6 stemmer, 1 manual og pedal og står i skibets nordvestre hjørne. Orgelets disposition er følgende: Manualet har stemmerne gedakt 8', fugara 8', principal 4', rørfløjte 4' og oktav 2' - pedalen har subbas 16'.

Bejsnap Kirkes indre set igennem korbuen mod øst. Foto: PH 1992

Bejsnap Kirkes indre: Det nye orgel. Foto: PH 1992

Også gulvet er nyt, såvel de gullige klinker i gang og kor som trægulvet under bænkene.
Hvad inventaret i øvrigt angår og loftet, er det de nye og andre farver i forhold til før, som påkalder sig opmærksomheden.
Var den gennemgående farve inden restaureringen blå, den farve, kirken fik i 1960 med nu afdøde H. Mikkelsen som malermester, så er den gennemgående farve nu rød i den forstand, at det er den, der fanger blikket.
Loftet er malet med en dybdevirkende rød farve (anvendt teknik: lasering), og den samme røde farve er ligeledes anvendt på bænkenes gavle samt på prædikestol og alter.
I den forbindelse bør også nævnes, at det røde fløjl med guldkorset, som altid har prydet alteret, er blevet fjernet, og i stedet er det blevet malet.
Foruden de hvide og grå farver, som i øvrigt præger kirkerummet, er det nuancer i alterbilledet, som har været bestemmende: dels den meget mørke blå-grå farve, som er anvendt på de to felter på

alterets forside, de fire felter på prædikestolen med Kristusmonogrammet i det ene og som baggrund for det bladguldbelagte kors på stolegavlene, dels den lysegrønne farve på hynderne.

Brugen af kirken

Den nu således fuldførte istandsættelse er én måde at hædre den hundredårige kirke på. En anden måde at hædre den på er at bruge den. Og ligesom Bejsnap Kirke er blevet brugt i årene, der er gået, bliver den det stadig.

Der holdes gudstjeneste med barnedåb og altergang. Der holdes konfirmation, bryllup og begravelse.

Søndagsgudstjenesterne er de mindst besøgte, men de er der. Gang på gang er der unge mennesker, der ved barndåb og bryllup siger: »Det skal være i Bejsnap Kirke, for det er der, vi hører til.« De gamle slægtleds trofasthed er uomtvistelig, men afgørende for enhver kirkes nutid og fremtid er, at der kommer nye til, som kalder kirken for deres og tager den til sig. Og således bruger den, sådan som det ligger dem på sinde.

Døbefonten er af sjællandsk granit. Det oprindelige dåbsfad var et smukt glat fad af aluminiumsbronze efter J. B. Løfflers tegning. Dåbskanden var af tin efter tegning af G. F. Hetsch.
Det nuværende dåbsfad og dåbskanden er fra 1933 af messing. Kanden med påskriften: »Gjordt Anno 1933 F. Bruun Ølgod«. Foto: PH 1992

BEJSNAP KIRKE 1892

De stærke viljers tid
Byggeriets forhistorie

Opførelsen af de mange nye landsby- og stationsbykirker i Jylland, som var en naturlig følge af hedens opdyrkning og befolkningsudviklingen blev bestemt dels af statens evne til at yde tilskud, dels af den lokale, frivillige offervilje. En kirkeskat lignet på folkekirkemedlemmernes skattepligtige indtægter blev indført i 1922; men først i 1961 vedtog folketinget en lov, som muliggjorde, at kirker kunne opføres ved finansiering over kirkeskatten.

På vor egn er Bejsnap kirke den første af disse nyopførte kirker. Kirkesagen blev lang og besværlig.

Da Chr. Olrik i 1876 blev udnævnt til sognepræst i Ølgod-Strellev Pastorat efter tidligere at have været sognepræst i Bølling og Sædding, stod det ham straks klart, at det store sogn, hvis folketal var vokset til omkring 2500 på grund af udparcellering og hedeopdyrkning i de foregående 60 år, havde brug for at få både en præst mere og en kirke mere.

I løbet af de første 2 år fik Olrik sørget for, at sognet fik en præst mere. Det gik forholdsvis nemt, idet der til sognepræsteembedet var samlede indtægter på 4.080 kr. Af dette beløb havde Olrik for at få embedet måtte gå ind på at indbetale de 1300 kr. til stiftet, idet dette beløb så kunne bruges til kirkelige formål, hvor det var nødvendigt. Olrik synes, at de skal bruges i Ølgod, og han opnår 6. december 1878 at få en personel kapellan, Hermann Grubbe Gregersen, udnævnt. Olrik skal have ham boende i sin nybyggede præstegård. 800 kr. skal Gregersen have kontant i løn, og desuden skal Olrik sørge for kost og logi og transport. Til gengæld for at få denne tilladelse bestemmer biskoppen, at der 2 gange hver måned skal holdes gudstjeneste i henholdsvis Hejbøl og Krusbjerg skoler. Da disse skoler ikke er indviede til gudstjenestebrug, kan der hverken holdes dåb eller nadver, så man har stadig den lange kirkevej til Ølgod, når man har brug for sakramenterne og til bryllup og begravelse.

Allerede i juni måned 1877 fik Olrik besked på, at han kunne vente at få en kapellan, og samme år holdes der møde i såvel Hejbøl som Krusbjerg skoler om, at der skal bygges en kirke i den østlige del af Ølgod sogn. Når man bliver nødt til at holde 2 møder, skyldes det, at der kun var mødt få folk fra Krusbjerg området til det første møde, der blev afholdt i Hejbøl skole.

Det viser sig nu, at man ikke kan blive enige om kirkens placering. Det er beboerne af Krusbjerg området og af Lindbjerg mark området, der endte med at føle, at det er beboerne af den vestlige del af sognet, som bestemmer, at kirken skal ligge på Bejsnap mark. Det er sognepræstens tanke, at kirken skal ligge så geografisk centralt i østsognet som muligt. Derfor får han sognerådet til at tilkendegive dette i en skrivelse af 12. februar 1879, hvor man også har været inde på, at kirken skal placeres ved Lindbjerggård, og han får også en tilkendegivelse fra biskop Balslev i Ribe, om at kir-

ken skal ligge på Bejsnap mark. Dette sker under biskoppens visitats d. 18. maj 1879.

Der bliver nu dannet en komite, der foruden sognepræsten har to medlemmer nord for lavningen, nemlig Jens Kristian Jensen, husmand, Hejbøl, og Thomas Jensen, gårdmand, St. Hejbøl, og to medlemmer syd for lavningen, nemlig Anders Andersen, husmand og vinterlærer på Lindbjerg mark, og Mads Danielsen, husmand og murer på Lindbjerg mark. Lavningen er det lavere område, der strækker sig fra Lindbjerg bæk/Østerbæk til sportspladsen ved Krusbjerg og hvor nu ejendommene Bejsnapvej nr. 22-26 ligger.

I juni måned 1879 udsendes der en indbydelse til at yde bidrag til en kirke i den østlige del af Ølgod sogn. Den har følgende ordlyd:

Indbydelse
til at give bidrag til en kirke i den østlige del af Ølgod sogn.

Det har jo i ikke så kort tid været et føleligt savn for beboerne i den østlige del af Ølgod sogn, at de havde så langt til kirke. De der havde 1 mil og derover, indtil 1½ mil til kirke og det ad ubanede og ofte ufarbare veje og hvoraf de fleste ere småfolk, som ikke ere kjørende, føle det som en tung byrde, når de skulde den lange vej for at samles til gudstjeneste og have nu gjort et sammenskud for at få tilvejebragt en kirke i den østlige del af sognet og have tillige indgivet en ansøgning til ministeren for kirke- og undervisningsvæsenet om at måtte få hjælp af staten. Både provst og biskop have anbefalet denne på det bedste og kirkeministeren har lovet at lade et forslag om hjælp komme ind på næste års finanslovforslag. Dog kunne vi ikke vente at få en kirke bygget for mindre end c: 20000 kroner; hvormeget vi kunne vente af staten er jo usikkert, men 10000 kroner er nok det sædvanlige tilskud.

For at tilvejebringe det manglende henvende på beboernes vegne nu undertegnede komite sig til kirkeejerne i Ølgod sogn og hvem andre, der ville hjælpe deres medborgere med at få deres kirketrang afhjulpen og bede dem om et bidrag 1 gang for alle eller årlig i 5 år; og alle, som selv ere glade ved stadig at komme til kirke, bede vi om at huske, hvor svært det er at måtte undvære søndagssammenkomsterne, når vejr og føre gjør det umuligt især for gamle og svagelige folk at komme til kirke, – og derfor af et kjærligt hjerte at hjælpe os i dette stykke, så det måtte kunne lykkes at få en kirke rejst i den østlige del af sognet. Pladsen vil efter biskop Balslevs foreløbige bestemmelse blive østen for Lindbjerg bæk, nord for lavningen, denne så nær som muligt, hvor en passende byggegrund findes.

Og nu bede vi om en åben hånd i denne sag, som angår manges daglige trøst og minde om apostelen Povls ord 2. Kor. 9,6.7.

Hvo, som sår i velsignelse, skal og høste i velsignelse!
Hver give eftersom han haver sat sig for i hjertet, ikke med fortræden-

hed eller af tvang; thi Gud elsker en glad giver!

Ølgod i Juni 1879.

Anders Andersen *husmand og vinterlærer* *Lindbjergmark*	*Mads Danielsen* *husmand og murer* *Lindbjergmark*
Jens Kristian Jensen *husmand* *Hejbøl*	*Thomas Jensen* *gårdmand* *Store Hejbøl*

Chr. Olrik
sognepræst

Der blev ialt ved denne indsamling tegnet et bidrag på 2.299,25 kr.

Når beløbet ikke blev større skyldes det, at de, der ønskede kirken placeret på Krusbjerg, kun havde givet nogle mindre beløb. Efter deres mening var det nemlig oprindelig besluttet, at først skulle der samles penge ind, og sidenhen skulle så pladsen bestemmes. De tav dog stille herom, da indsamlingsskrivelsen gik rundt. Dog gav de mindre end forventet, og de forklarede også Olrik herom.

For at få usikkerheden om pladsen bortskaffet lykkedes det Olrik at få sin komite til at udnævne 3 uvildige mænd, nemlig amtsrådsmedlem Niels Møller, Letbæk, skolelærer Kr. Kristensen, Hoven, og biskop Balslev, Ribe, som endeligt skal bestemme pladsen. 28. september 1880 mødes de på Mads Jensen Krogs ejendom – det er nu Bejsnapvej 28 – og bestemmer en plads omkring 500 m nordvest for den nuværende placering. Når det kunne lykkes for Olrik at komme hertil, skyldes det efter Krusbjerg partiets mening, at det er lykkedes for Olrik at få Gravers Birkmose ind i komiteen i stedet for vinterlærer Anders Andersen, Lindbjerg mark, der flyttede fra sognet i efteråret 1879. Gravers Birkmose var tilflytter fra 1878, så han var ikke så kendt med forholdene, som de hidtidige beboere og de tidligere tilflyttere.

På trods af at der i det følgende år sendes endnu et andragende til kirkeministeriet om statstilskud til kirkebyggeri udover det, som allerede er sendt i 1879, så er det som om sagen er gået i stampe. Allerede i den første del af 1879 havde Mads Danielsen, Krusbjerg og Jens Mortensen, Hejbøl som repræsentanter for befolkningen og komiteen aflagt besøg hos både provst, biskop og minister. Deres udgifter hertil har været 55,62 kr. og de dækkes senere hen af de indsamlede beløb. Det er også under en af disse rejser – i februar måned 1879 – at Jens Mortensen sner inde i Varde, og der er da også anført en ekstraudgift hertil på 5 kr.

Af embedsbogen fremgår det, at Olrik også har været hos ministeren; men hans rejseudgifter dækkes af hans embedsindtægter.

I 1883 sendes der et nyt andragende om statstilskud til kirkeministeriet, og man indgår nu et forlig om pladsen, idet den i oktober måned bliver flyttet 6–800 alen mod øst. Det er til den plads, hvor den nu ligger. Den kommer så til at ligge på den yderste del af Mads Jensen Krogs jord, idet han fastholder sin gave på 1 td. land grønjord til kirke og kirkegård. Heller ikke dette andragende giver noget resultat, udover at man får besked om, at man også skal samle ind til et vedligeholdelsesfond. Det går man så i gang med.

I 1886 sender man atter et andragende. Der er nu tegnet 3319 kr. til kirkens opførelse og 1415 kr. til et vedligeholdelsesfond, i alt 4734 kr. Nu begynder der at

komme en mere positiv holdning fra kirkeministeriets side. Man beder om fuld sikkerhed for vedligeholdelsen og for de øvrige kirken påhvilende udgifter, og man beder om at få nedsat et udvalg til at sørge for byggeriet, tegninger hertil m.v. På et offentligt møde i Ølgod skole d. 24. september 1886 vedtages det, at sognerådet skal overtage vedligeholdelsen mod at få overdraget de tegnede beløb hertil. C. Olrik, N. Hansen Uhd, Ekknudgård, og Thomas C. Jensen, Lindbjerg Møllegård vælges som medlemmer af byggeudvalget. Disse beslutninger og valg sker med 3/4's flertal blandt de omkring 100 fremmødte. Sidenhen siger Krusbjerg partiet, at de ikke var blevet ordentlig indkaldt, da dette møde var blevet indvarslet ved kirkestævne i Ølgod kirke. Dette var ikke blevet hørt af østsognets beboere, da de deltog i de månedlige gudstjenester i skolerne i Hejbøl og Krusbjerg, hvor der ikke blev afholdt kirkestævne. Men selv om man nu havde opfyldt ministeriets ønsker, så skete der ikke mere lige med det samme.

Nu vil man ikke vente længere i Krusbjerg. I august 1888 skriver man direkte til ministeriet og lover, at man vil give 2700 kr. fra Krusbjerg området og 1200 kr. fra Skovlund mark området i Ansager sogn, hvis kirken bliver placeret på Krusbjerg. I et hug vil man altså nu selv give 3/4 af det beløb, som resten af sognet har været 9 år om at få lovning på til byggeriet på Bejsnap mark. Årsagen til denne styrke hos Krusbjerg partiet må være, at der i de forløbne 9 år er sket en styrkelse af udviklingen syd for lavningen. Der er indviet et fællesmejeri i Lindbjerg i maj 1882, og man kan se, at udviklingen går langt stærkere på Skovlund mark syd for Krusbjerg end i området nord og øst for den bestemte plads på Bejsnap mark. Man er ved at se, at der kan blive plads til en by på Krusbjerg.

Talsmanden for andragenderne er gårdejer Sonnik Clausen, »St. Bjergegård«. Han er også en af initiativtagerne til mejeriet og er indvandret fra Sønderjylland efter nederlaget i 1864. Dette dobbelte andragende fra Krusbjerg og Skovlund, som har omkring 300 beboere bag sig, kan slå sognegrænsen itu ved, at der dannes en ny kreds omkring en kirke på Krusbjerg. Ved at flytte kirken fra pladsen på Bejsnap mark og til Krusbjerg forøger man ganske vist kirkevejen for de nordligste beboere i Vognslund og Grønfelt, men beboerne i Hedehusene får samme afstand.

Derfor fremkommer der nu et meget kraftigt og 12 sider langt indlæg fra C. Olrik, N. H. Uhd og Th. C. Jensen, hvor de argumenterer for, at man ikke skal gå ud over sognegrænsen. Desuden er det sådan, at det da er meget nemt at love de 2700 kr., men hvor meget vil der komme ind, når de skal betales – de taler her af egen erfaring, for det er svært at få bidragene ind på de hidtidige indsamlinger – og desuden er 1200 kr. da også kun et passende beløb fra Skovlund mark, Ansager sogn, når de kan få så nær til kirke, som de vil få til Bejsnap kirke. At der skulle bygges kirke i Skovlund tænkte ingen på. Ansager kirke blev udvidet i 1889. Der kom først kirke i Skovlund i 1910.

Ministeriet afviser nu Krusbjerg partiet. De opgiver imidlertid ikke. I 1890 anmoder de om en bevilling til en kirke. Endelig kommer kirken på finansloven for 1891. Olrik får skrivelsen herom 24. april; men Sonnik Clausen må have været godt underrettet gennem den loka-

Generalstabens kort 1870. Ved A er angivet kirkens første placering. Ved B er angivet kirkens endelige placering.

Generalstabens kort 1911.

le folketingsmand, for allerede inden da skriver han til ministeriet, om ikke kirken kan blive placeret på Krusbjerg. Ministeriet fastholder sin tilslutning til Bejsnap mark og giver Olrik besked på, at han skal svare Sonnik Clausen på dennes skrivelse til ministeriet.
Sonnik Clausen giver imidlertid ikke op. 7. juni 1891 skriver han på Krusbjerg komiteens vegne til det ærede sogneråd, at det er urimeligt, at man både har skullet yde bidrag til et vedligeholdelsesfond, og at sogneråd så har besluttet sig for via beskatningen at påtage sig at vedligeholde kirken. Det strider da imod det, man lovede, da man samlede ind til vedligeholdelsesfondet. Desuden er det forkert gjort af sogneråd at lade sit tilsagn om at påtage sig vedligeholdelsesforpligtelsen være bundet af, at kirken skal ligge på Bejsnap mark, for dels er der for Krusbjerg pladsen tegnet 3–4000 kr. mere end for den anden plads, så selv om de nu forlanger at få deres bidrag tilbage, som er tegnet siden 1883, hvis pladsen bliver Krusbjerg, så bliver der dog et større vedligeholdelsesbeløb til Krusbjerg pladsen end til den anden plads. Ligeledes bliver vejforholdene til Bejsnap mere kostbare. Denne skrivelse får ingen indflydelse på sagens gang.

Sognepræsten, sparekassebestyreren i Ekknud og mølleren i Lindbjerg vil ikke lade denne sag afgøre ved en folkeafstemning som ønsket af Krusbjerg partiet. De uvildige mænd har talt allerede i 1880, og i et så stort og udstrakt sogn som Ølgod at lægge nogen vægt på den slags afstemninger er dog højst uheldigt, som de skrev allerede i 1888 til ministeriet, thi der er mange, som ikke have personligt kendskab til forholdene i den anden side af sognet, og at sagen forelagt af dem, der særlig ønsker Krusbjerg er bleven noget ensidig, turde være utvivlsomt.

30. juli 1891 nedlægges grundstenen til den nuværende kirke.

»Gud alene æren!« Grundstensnedlæggelsen 30. juli 1891

Den 24. april 1891 modtog pastor Olrik gennem biskop og provst fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsen en skrivelse med endeligt tilsagn om et tilskud på 15.000 kr. Dermed kunne nu den kirke bygges, hvis placering, der igennem mere end ti år, havde stået megen strid om.
Arkitekt J. B. Løfflers tegninger sammen med murermester C. J. Schledermanns overslag over de samlede udgifter var godkendt tillige med, at det fremtidige vedligeholdelsesspørgsmål var løst, som jo var de betingelser, ministeriet havde stillet.
Det næste skridt var da at skrive kontrakt. Og den undertegnedes den 8. juni 1891 på komiteens vegne af sognepræst Chr. Olrik og som entreprenør murermester C. J. Schledermann, som erklærede, at arbejdet kunne påbegyndes inden udgangen af juni, hvilket ville sige med det samme.

Torsdag den 31. juli blev grundstenen nedlagt af pastor Olrik, som i embedsbogen foruden ordlyden af grundstensdokumentet udførligt og levende beskriver forløbet af højtideligheden. Det er nemt at mærke, at denne dag tillige med indvielsesdagen den 14. august 1892, som han også indgående fortæller om, kom til at

kaste en ganske særlig glans over hans embedstid i pastoratet.

Den torsdag helt hen under aften, hvor grundstenen til den nye kirke bliver nedlagt, har der været begravelse i Ølgod Kirke. Det er købmand Jens Kristian Jensens unge kone Ane Johanne Sørensen, som er død af lungesvindsot kun 32 år gammel. Vejret den dag er meget usikkert. I haven taler både lærer Sindberg, kap. F. E. B. Jensen og pastor Schørring, Ådum, og i kirken pastor Olrik. Og da kisten bæres ud af kirken, øser regnen ned. Så mange mennesker er til stede, at de fylder den festligt smykkede kirke.
Det er først efter denne begravelse, at Niels Hansen Uhd og Th. C. Jensen kommer ned i præstegården for sammen med Olrik at underskrive grundstensdokumentet.

Først da klokken er fire kører Olrik af sted sammen med fire af sine børn og sognepræst Kr. Vedel, Thorstrup, der også er kommet for at deltage.
Undervejs må de inden for hos blikkenslageren for at få den æske af zink tilloddet, som indeholdt grundstensdokumentet og syv mønter. En tokrone, en enkrone, en femogtyveøre, en tiøre, en femøre, en toøre og en enøre. På det tidspunkt, da de kører, regner det stadigt meget.
På grundstensdokumentet står der:

Gud alene æren!
Torsdag den 30. Juli i året 1891 blev grundstenen til en ny kirke på Bejsnap mark nedlagt under bøn og salmesang i Kong Kristian den 9. 28. regeringsår, da dr. theol. Carl Frederik Balslev var biskop over Ribe stift, sognepræst Christian August Obelitz i Varde provst over Skads, Øster og Vester herreder, pastor Jørgen Christian Fenger Olrik sognepræst i Ølgod og Strellev, pastor Frede Engelhart Bojsen Jensen kapellan, lærere i sognet Peder Hansen Sindberg i Ølgod, Kristian Peder Bruun i Agersnap og Jens Peder Kristensen i Grønfeldt, sognefogeder gårdejer Anders Kristensen i Vestkjær og gårdejer Gravers Birkmose på Store Grønlund, formand for sogneråd et Thomas Christian Jensen, kjøbmand og møller Lindbjerg mølle, værger for den nye kirke sognepræsten, gårdejer Niels Hansen Uhd i Ekknud og møller Th. C. Jensen i Lindbjerg mølle.
Efter at der har været arbejdet på at samle penge til en kirke i den østlige del af sognet fra året 1877 ved fem mand, gårdejer Th. Jensen af Store Hejbøl, som nu er død, husejer Jens Christian Jensen af Hejbøl, husejer Mads Danielsen af Krusbjerg, gårdejer Anders Andersen i V. List, i hvis sted senere gårdejer Gravers Birkmose af Store Grønlund trådte til og sognepræsten, og da Mads Danielsen 1883 trak sig tilbage, gårdejer Bertel Pedersen, Thorlundgård, kom man såvidt, at kulturministeriet 6. September 1886 på gjentagne andragender om understøttelse af statskassen svarede, at tilskud af statskassen vil blive betinget af, at bygningen opføres efter en af ministeriet approberet tegning med overslag, at der tilvejebringes sikkerhed, som måtte findes passende for de fornødne midler til kirkens vedligeholdelse og til afholdelse af de øvrige den påhvilende udgifter, at der for bestyrelsen af kirkens anliggender oprettes et udvalg med ansvar for det offentlige efter synslovens §§ 25.26.

Pladsen til den nye kirke blev bestemt af tre uvildige mænd, højærværdige biskop Balslev, amtsrådsmedlem Niels Møller i Letbæk mølle og skolelærer Kristensen i Hoven ved et møde på Bejsnap mark den 28. September 1880, at skulle være på husmand Mads Jensen Krogs mark, og han har skjænket 1 tde. land til kirke og kirkegård.

Ved et folkemøde den 24. September 1886 i Ølgod skole blev det besluttet, at kirkens vedligeholdelse overtages af sognerådet, og ovennævnte kirkeværger bleve valgte. Sognerådsbeslutningen at overtage kirkens vedligeholdelse imod at sognet modtager det til vedligeholdelsen indsamlede fond er senere approberet af amtsrådet og indenrigsministeriet. Efter forslag af hs. excell. kulturminister Scavenius vedtog rigsdagen i foråret 1891 at bevillige 15.000 kroner til opførelsen af kirken. Denne bygges efter tegning af professor J. B. Løffler i Kjøbenhavn og overtages af murermester Schledermann af Roskilde efter hans af ministeriet billigede overslag 16730 kroner. De øvrige penge udover regeringens tilskud ere indsamlede ved frivillige bidrag i og udenfor sognet, det meste i sognet.

Nu bede vi Gud, at kirken må blive til glæde for beboerne i den østlige del af Ølgod sogn, som have langt til kirke, og at det må opfyldes og ske, at dersom nogen går ind ved Jesus Kristus, han skal frelses.

Chr. Olrik
Niels Hansen Uhd
Th. C. Jensen

Ved ankomsten til kirkepladsen iører de to præster sig deres præstekjoler. Kapellanen er nemlig udeblevet tillige med degnen på grund af det voldsomme regnvejr. En talerstol er rejst ved skibets sydøstre hjørne. Som bestilt til lejligheden hører regnen op, da højtideligheden begynder. Med Vedel som forsanger – Olrik kunne nemlig ikke synge – istemmes salmen»Nu bede vi den Helligånd.« Efter en bøn taler Olrik over ordene fra Ps. 127 v. 1–3: »Dersom Herren ikke bygger huset, da arbejde de forgæves, som bygge derpå; dersom Herren ikke bevarer staden, da våge vægterne forgæves. Det er forgæves, at I stå årle op, sidde længe, æde brød med bekymring; thi sligt giver han sin ven i søvne.«

I sin tale siger Olrik i følge sit eget referat: »Jeg talte om huset her skulle bygges, som først blev et Herrens hus, når troende mennesker samledes derinde. At mennesket selv, hver enkelt af os var bestemt til at være et Herrens hus, når vi hørte og modtog og troede Herrens ord, ordet til os i vor dåb, troens og pagtens ord. Vi byggede huse, for at Herrens ord skulle forkyndes, dåben deri udføres og Herrens bord dækkes og vederkvæge Herrens venner. Huset skulle være et bedehus til at bede og takke og ophøje Herren. Når vi ville nedlægge grundstenen i Jesu navn, så var det, for at hans ord, Han, som selv er Gud Faders ord, skulle lyde derinde, forkyndes, troes og bekendes. Jeg sagde, at Herrens ord var pagtens og troens ord, som vi bekendte, fadervor, som vi bad, og ordet i vor Herres nadver, hvorom han siger: – Gør dette til min ihukommelse!«

Derefter oplæser Olrik grundstensdokumentets tekst, nedlægger så den første sten og nedlægger zinkæsken, der har

samme form som en mursten. Da der er muret et lille stykke af hjørnet, synges »Kirken, den er et gammelt hus«, hvorefter skolelærer Kristensen fra Hoven taler. Han ønskede, at ligesom mange ville glæde sig over, at vi var kommet så vidt, en glæde, som afdøde Th. Jensen, Hejbøl så fuldelig ville have delt og ønsket, at han havde oplevet, så ville han ret ønske, at huset måtte blive til glæde i de rullende tider for mange slægter, og at der måtte komme trofaste ordets forkyndere. Derefter talte Vedel. Han ville ret ønske og bede, at huset måtte blive et bedehus kærligt og hjerteligt.

Så synges »Sin menighed har Kristus kær«, hvorefter Olrik med et par ord slutter og lyser Herrens velsignelse. Til sidst synges »Så vil vi sige hverandre farvel og ønske Guds fred over Eder.«

Trods vejret er der kommet mange mennesker til stede. Efter mange venlige nik skynder Olrik sig hjem, for at Vedel kan nå toget kl. 20.37.

Således blev grundstenen lagt til den nye kirke i vor Herres Jesu navn til Guds ære og menneskenes frelse.

»Frygt ikke, du lille hjord!« Indvielsen 14. august 1892

I præstegården begynder højtideligheden allerede lørdag aften, da den gamle 87 årige biskop C. F. Balslev med frue ankommer med toget til Ølgod Station, hvor Olrik selv henter dem. I 1887 mistede Olrik sin hustru, og siden har hans søster Frk. Sofie Olrik styret huset.

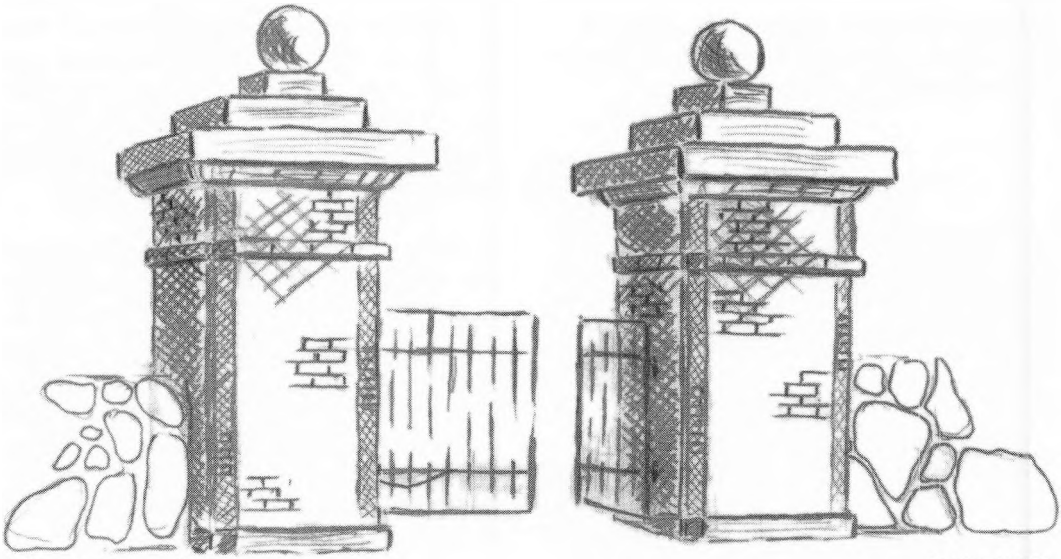
Søndagen kommer med stærk blæst og solskin. Provst Obelitz og pastor Vedel kommer med nitoget, pastor Kristensen, Kvong i egen vogn. Kl. 10 kører Olrik med sin familie og de øvrige forsamlede mod Bejsnap Kirke.
Præsterne samles for at klæde om på Mads Jensen Krogs ejendom. Foruden de allerede nævnte er også provst Vilstrup til stede tillige med sognepræsterne A. Jensen, Ansager, F. Mygind, Hodde, C. Schørring, Ådum, og den nuværende kapellan S. Andersen.

Herfra udgår processionen med biskoppen i spidsen og sognepræst Olrik, bærende kirkens kalk og disk, provsterne næstefter med brødgemmet og alterbogen og præsterne med biblen, vinkanden og kanden til dåbsvandet. Til sidst følger amtsrådsmedlem Niels Møller, skolelærer Kr. Kristensen, møller Th. C. Jensen og gårdejer Niels Hansen Uhd.
En umådelig menneskemasse er forsamlet på kirkegården. Lidt over elleve går processionen gennem lågen mellem de smukke piller, og mens klokken ringer, går de ind i kirken, som hurtigt fyldes. Der er plads til 200 i kirken, men sikkert lige så mange må blive ude på kirkegården.

Gudstjenesten begynder, da biskoppen går for alteret og knæler, mens pastor Andersen fremsiger indgangsbønnen. Kirken har ikke noget orgel, så sangen ledes af lærer Sindberg.
Den første salme er den samme som ved grundstensnedlæggelse »Nu bede vi den Helligånd.«
Fra alteret holder biskoppen en tale over ordene: »Salige er de, der hører Guds ord og bevarer det.« Inden den egentlige ind-

vielse er der læsninger ved de to provster og pastor Mygind.
Derpå følger biskop Balslevs indvielsestale:

»Så indvier jeg da på embeds vegne denne kirke i navn Gud Faders, Gud Søns og Gud Helligånds. Jeg helliger og afsondrer dette rum fra verdens larm og fra al verdslig handel, at Guds navn skal bo deri, at her skal være et Guds hus, her en forgård til himlene.
Velsignede være disse mure, at inden deres ly fromme lovsange må lyde og opløfte sjælene fra den jordiske trængsel til den evige fred!
Velsignet være det sted, hvorfra Guds ord forkyndes, at Jesu Kristi evangelium må høres rent og kraftigt til at bevæge det hårde sind og at trøste det sønderknuste hjerte!
Velsignet være denne døbefont, at Guds ånd må være derover og gen-føde dem, som kristnes deri til et kristeligt levned.
Velsignet være dette alter, at nådens hellige gaver der må nære troen og håbet og kærligheden i bodfærdige hjerter, at Jesu død der må rettelig forkyndes, indtil han kommer.
Velsignelse være over de unge, når de her forny deres dåbspagt.
Velsignelse over brudgom og brud, når deres pagt her stadfæstes og helliges.
Velsignelse over dem alle, som fra livets møjefulde vandring her søge hvile for deres sjæle og når vandringsstaven er lagt, da hvile deres ben under kirkens ly og opstandelsens håb svæver over gravene.
Nåde og fred vorde rigelig og mangfoldig udgydt over dette sted! Amen!
Og hermed overgiver jeg nu dette Herren indviede hus til Guds ords beskikkede tjenere, dem som nu er

Pillerne ved hovedindgangen.

Tegning: AJ 1992

og dem, som herefter lovlig skulle kaldes og beskikkes til denne menigheds kristelige brug og gerning«.

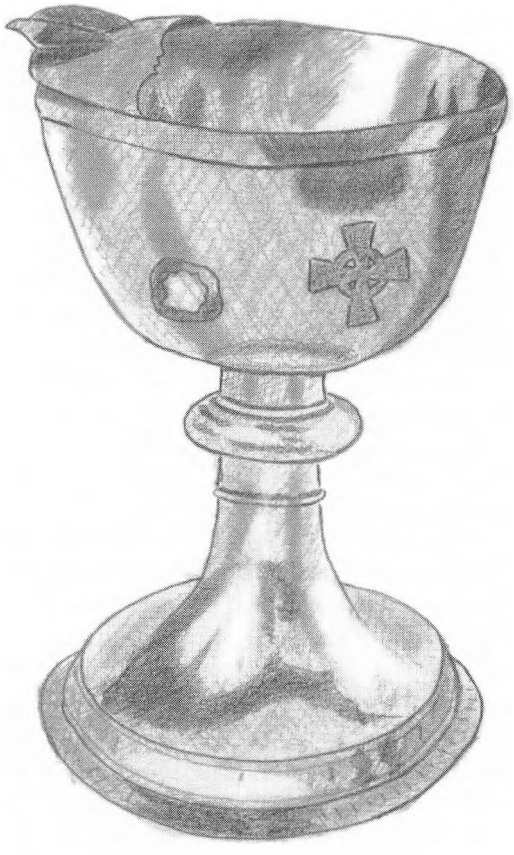
Derefter beder biskoppen for ordets tjenere og menigheden, for Kongen, Det kgl. Hus, for fædreland og for den hele menighed allevegne og slutte med fadervor og velsignelsen.
Derpå følger salmerne: »Til det Guds ord, der som en sol med liv og lys kan virke« og »Denne er dagen, som Herren har gjort.«
Sognepræst C. F. Olrik går på prædikestolen og prædiker over dagens tekst, som på 9. søndag efter Helligtrefoldighed er Luk. kap. 12, 32–48. Olriks prædiken slutter med følgende ord:

»Så skal da Gud have tak for alle ting og for dette hus med døbefont og alterbord med barnebønnen og Herrens velsignelse! Herrens velsignelse! Det er netop det ord: – Frygt ikke! du lille hjord, thi det har behaget eders Fader at give jer riget! Og så må den store nåde nu ske Eder, at søndag efter søndag skal Herrens velsignelse lyde og lyses over Eder til lykke, til hjælp, til omvendelse, til sejr og til evigt liv! Nu ske det! Amen!«

Efter prædikenen synges »Luk øjne op o kristenhed«, ordets kollekt bedes, velsignelsen lyses og til sidst synges salmen »Guds ord det er vort arvegods.« Lærer Bruun fremsiger udgangsbønnen.

I Ribe-Amtstidendes omtale af begivenheden nævnes følgende:

»Det var forbavsende at høre den gamle højærværdige Biskop Balslev med Alvor,

Bejsnap Kirkes kalk.
Udført i sølv hos juveler V. Christensen, Kbh. efter tegning efter biskop Absalons kalk.
Indskrift: Hvo, som æder mit kød og drikker mit blod, har et evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.
Denne kalk og disk ere givne til Bejsnap Kirke af sognepræsten i Ølgod, hr. Jørgen Christian Fenger Olrik i året 1892. Tegning: AJ 1992

Kraft og Kærlighed og Ynde udføre Indvielsen og holde en saadan Tale i sit 87 de Aar.«

Indvielsen i kirken efterfølges af middag i præstegården for henimod 30 personer.

Kirken er taget i brug. Søndagen efter er der gudstjeneste, hvor pastor Andersen prædiker, og hvor det første barn bliver døbt, det er Hans Jes Nielsen f. 11. juni

1892 som søn af Hans Hansen Nielsen og hustru Elisabeth Pedersen, Agersnap. Ligeledes fremstilles samme søndag Niels Jørgen Kristian Nielsen f. 9. juli 1892 som søn af Jørgen Nielsen og hustru Petrine Sørensen, Lindbjerg Mark.

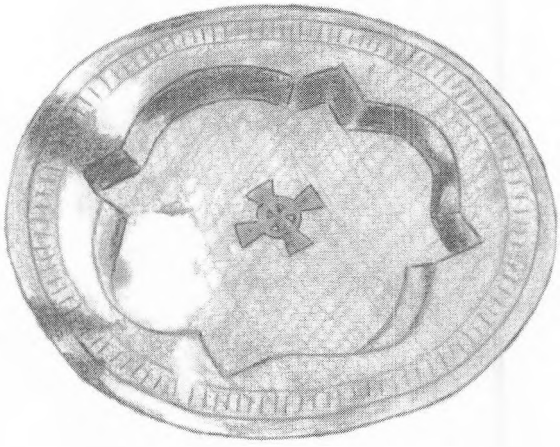
Fra biskoppen foreligger der tilladelse af 7.2. 1893 til indvielse af Bejsnap Kirkegård, hvori der gøres opmærksom på, at der ved det første ligs nedsættelse må holdes en kort tale til indvielse. I henhold til denne tilladelse blev Bejsnap Kirkegård indviet den 12. marts 1893 på midfaste søndag af sognepræsten og det første lig nedsat på kirkegården. Det var den kun etårige Valborg Marie, datter af landinspektør og gårdejer Tonnes Jensen og hustru Else Kathrine Kristensen, Bejsnapgård. Derefter prædikede sognepræsten over dagens evangelium. Kirken var propfuld.

Den første vielse foretages den 24. maj 1894 af kap. S. Andersen. Brudeparret er enkemand Niels Nielsen født på Lindbjerg Mark 1847 den 4. december og enke Karen Sørensen f. i Faster sogn 1850 den 21. juli.

Der kommer til at gå 38 år, inden der bliver holdt konfirmation i Bejsnap Kirke, men først fra 1956 indledes den nuværende ordning med konfirmation i kirken hvert år.
O. F. Borris, der blev kapellan i juni 1929, må have ønsket, at der også blev holdt konfirmation i Bejsnap Kirke, da det er ham, der den 6. april 1930 konfirmerer det første konfirmandhold, 2 drenge og 10 piger. Sognepræst Chr. Møller Andersen fortsætter med konfirmation i efteråret 1931, Borris igen i 1932 og hans efterfølger J. J. Søe i 1933 og 1934, hvorefter det holder op. Efter en pause på 20 år genoptager sognepræst Niels Petersen traditionen og holder forårskonfirmation i 1953, men det er først med sognepræst K. M. Holm, at traditionen fastholdes som nævnt fra 1956.
Ikke før i 1959 bliver der et regelmæssigt skifte mellem sognepræst og kapellan, og det hænger sammen med, at man vælger den præst, man vil konfirmeres hos. Fra og med 1966, hvor pastor E. Bjerre, Skovlund, har et hold bestående af eleverne fra Hejbøl og Krusbjerg Skoler, begynder den klassevise opdeling. I 1969 er de fire skoledistrikter sammenlagt, og kap. Eli Nielsen holder den 20. april 1969 den første konfirmation for samtlige børn fra de fire hidtidige skoledistrikter.

Kirkebygningen og det gamle kirkerum

»Kirken gør et højst tiltalende Indtryk i sin store Simpelhed,« skriver Ribe-Amtstidende i forbindelse med indvielsen.

Bejsnap Kirkes disk.
Se forklaringen til kalken.
Indskrift: Hvo, som kommer til mig, skal aldrig hungre, og hvo, som tror på mig, skal aldrig tørste.
Tegning: AJ 1992

På baggrund af arkitektens tegninger, murermesterens overslag, byggeregnskabet og bygnings- og inventarbeskrivelsen får man et nøje kendskab til byggeriet og dets resultat både bygningsmæssigt og økonomisk. For inventarets vedkommende får især gaverne betydning.
»Rundbuestilen«, som er en hyppig anvendt efterligning af den romanske kirke i tidens kirkebyggeri, er også arkitekt Løfflers foretrukne. Man kan finde mange lighedspunkter mellem Bejsnap Kirke og Peterskirken i Kalvehave sogn, Præstø amt, som han også har opført.
Til kirkekomiteen i Ølgod sogn havde han udarbejdet flere projekter, blandt hvilke man valgte det mest beskedne. En kirke uden tårn, men i stedet med en tagrytter beregnet for klokken, som fik kirken til at præsentere sig på sit sted.

Kirken ligger solret i øst og vest. Skibet er 25 alen langt og 13½ alen bredt. Koret er 9 alen langt og 10⅛ alen bredt. 1 alen = 60 cm. Målene er udvendige. Murene er med soklen 1 alen tykke. Kirkens skib er 15½ alen højt, koret 12¼ alen. Korset på tagrytteren når en højde på 28¼ alen over jorden.

I et år stod kirkebyggeriet på, og det må have været overvældende at opleve kirkebygningen rejse sig i de bare og nøgne omgivelser på Bejsnap Mark.
Ribe-Amtstidende skriver også om kirken: »Den hele Bygning gør Arkitekten og Entreprenøren megen ære.«

Overslag

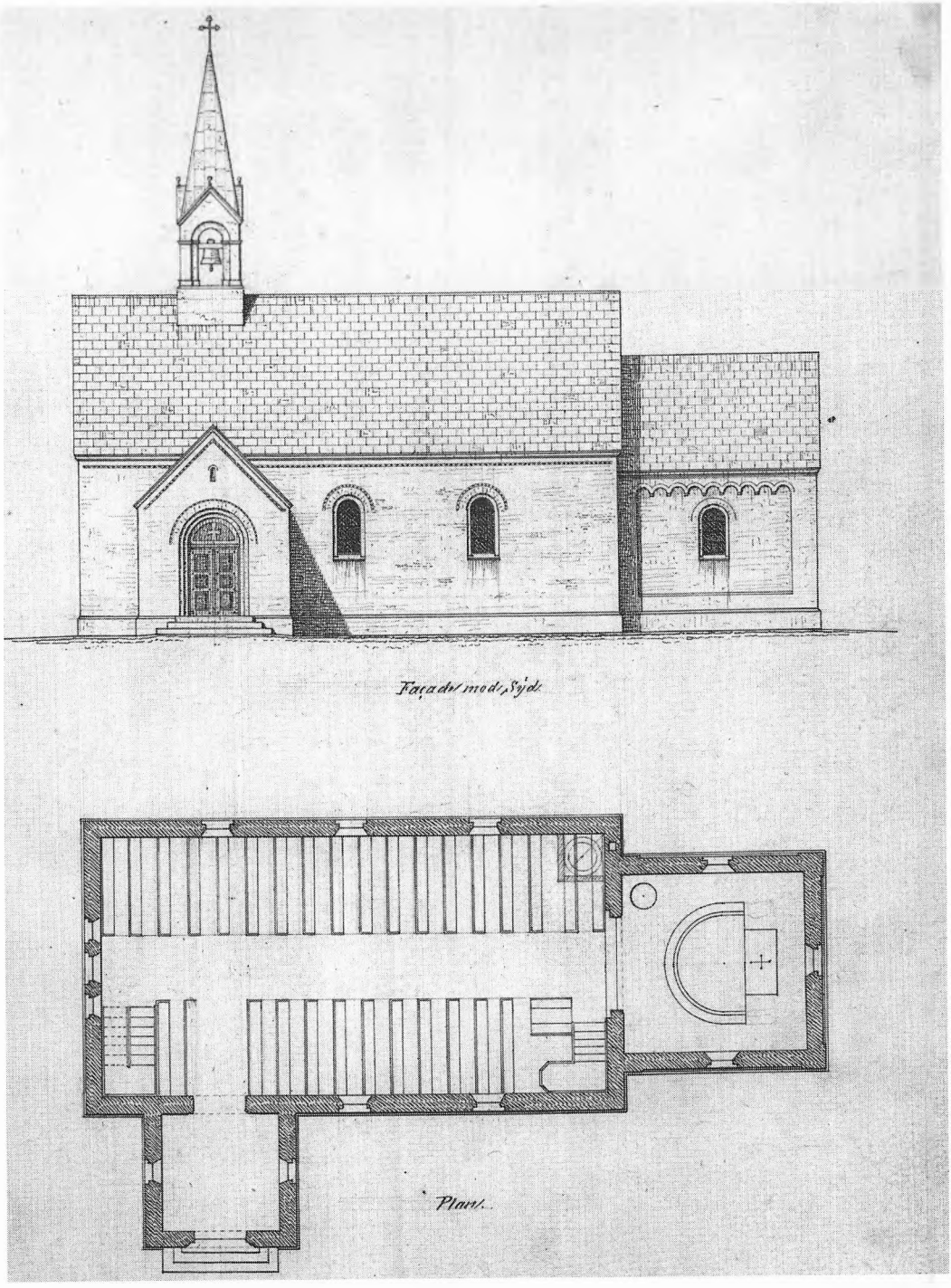
over samtlige Arbeider ved Opførelsen af en ny Kirke i Ølgod sogn.
Overensstemmende med den af Arkitekt Løffler forfattede tegning Projekt C blive følgende Arbeider at udføre:

	Kr.
Murerarbeide	2290,00
Muurmaterialier	6159,10
Tømmerarbeide	1200,00
Tømmermateriale	3378,87
Snedkerarbeide	1250,00
Skiferdækker og Blikkenslagerarbeide	1798,75
Malerarbeide	400,00
Brolægning m.m.	323,28
Forskjelligt	1200,00
Ialt	16800,00

Roskilde d. 10. Marts 1888
C. J. Schledermann

Murermester C. J. Schledermanns overslag 1888.

Fra embedets arkiv

Arkitekt J. B. Løfflers tegning af kirken 1887. Project C.

Fra embedets arkiv

Bejsnap Kirke set fra syd 1892. Foto: Ølgod Museum

Fra begyndelsen havde kirken hverken pulpitur eller orgel, ej heller nogen egentlig altertavle. Det krucifiks, der nu er anbragt på skibets nordvæg, stod på alteret, mens østvinduet i koret var dækket af et brunt forhæng, der dannede baggrund for krucifikset, og gjorde det mere synligt.

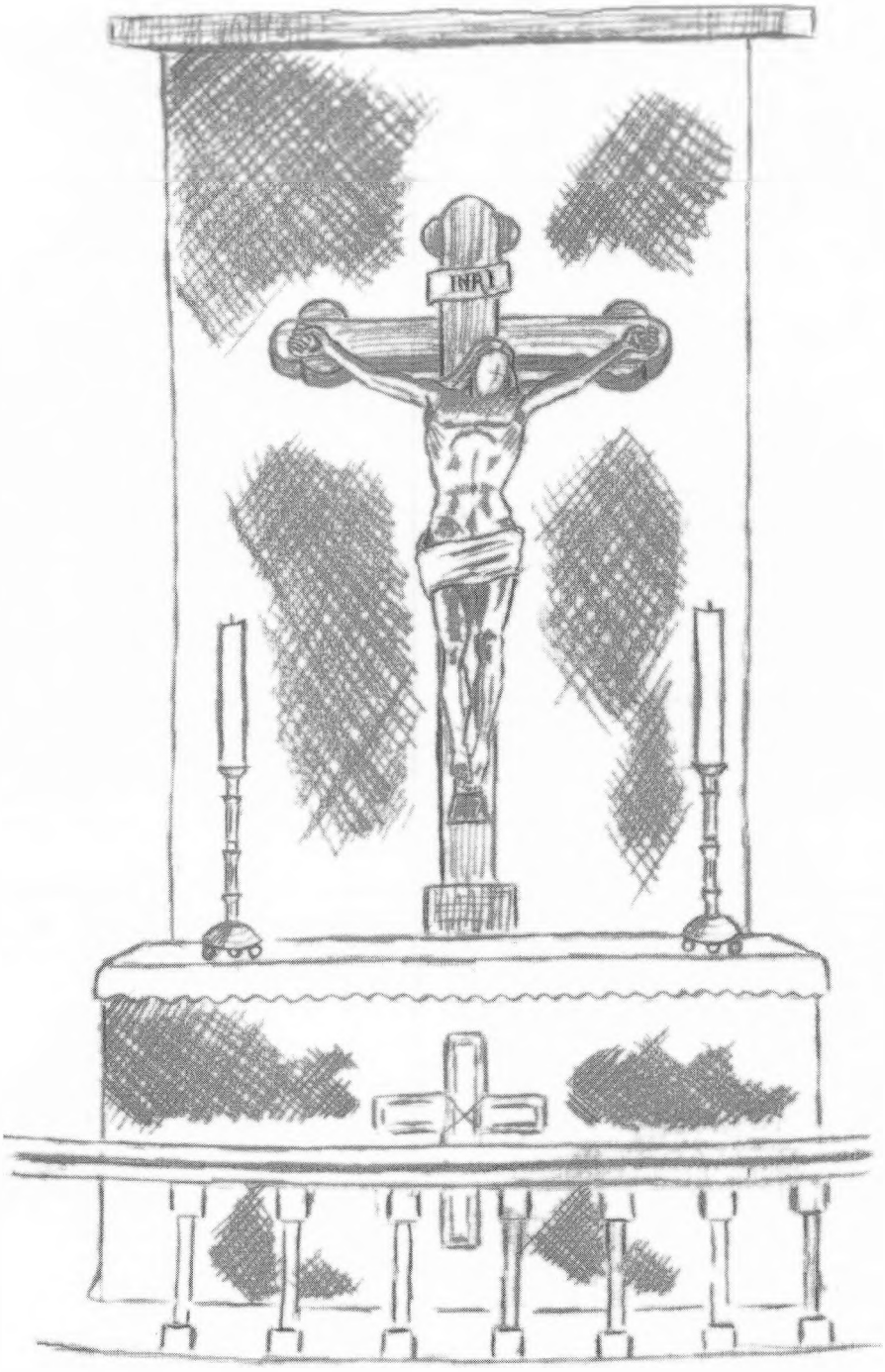
Kirkens vægge var ikke kalkede, men malet i en lys støvgrå farve. Loftet var oliemalet, således at hveranden fjæl var lysegrå, hveranden noget mørkere. Bjælkerne havde en rød og hvid takket prydelse og en blå kant.
Det er i øvrigt de mange dekorative farverige ornamenteringer, som er med til at give kirkerummet liv.

Korbuen var prydet med en bred kant fra kragstenene i gule, blå, røde og grå farver. Om alle vinduerne løb et rødbrunt bånd.

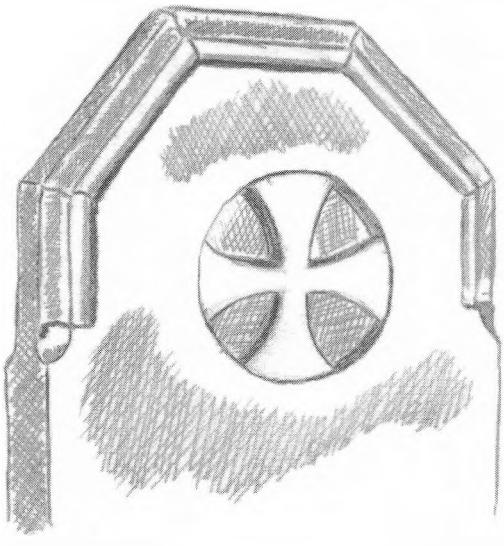

Korbuens oprindelige udsmykning set fra skibet. Rekonstrueret efter foto i Ølgod Museum.

Tegning: AJ 1992

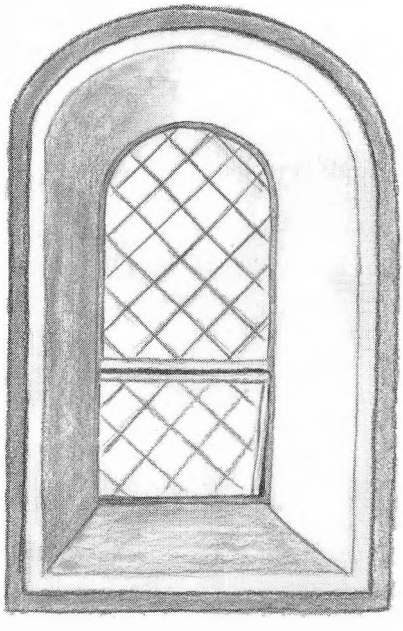
Krucifiks af eg udført efter prof. J. K. Jerichaus model med Kristusfiguren af bronceret zink. Rekonstruktion af det oprindelige alterparti efter foto i Ølgod Museum. Tegning: AJ 1992

Stolegavl med kors. Tegning: AJ 1992

Hvad stolestaderne angik, så var de malet stengrå med blå lister omkring fyldningerne i ryggen. Korset i gavlenderne stod afvekslende på en rød og en blå baggrund.

I buen over indgangsdøren var der malet et Kristusmonogram, som sandsynligvis er blevet overkalket, da kirken blev malet i 1960, måske fordi det var et renæissancemonogram og ikke et monogram, der svarede til kirkens rundbuestil.

Vindue og vinduesåbning med sin oprindelige dekoration.
Rekonstrueret efter foto i Ølgod Museum.
Tegning: AJ 1992

Oversigt over udgifter og indtægter samt gaver:

Udgift

Udgifter til forberedende Arbeider	803,92 Kr.
Kirkens Opførelse	17586,15 Kr.
Kirkens Inventar	299,95 Kr.
Kirkegaardshegnet	107,43 Kr.
Udstykning, Adkomstdocument, Brandtaxation, Porto m.m.	59,29 Kr.
Beholdning ved Regnskabets Slutning	2,71 Kr.
Ialt Udgift	18859,45 Kr.

Indtægt

Til Opførelsen af en ny Kirke i den østlige Del af Ølgod sogn er der af Sognets Beboere tegnet Bidrag en Gang for alle	1638,50 Kr.
og i aarlige Bidrag i 5 Aar 345,25	1726,25 Kr.
Ialt	3364,75 Kr.
Herpaa er indkommen	2414,00 Kr.
Gaver fra Udensogns Beboere	422,19 Kr.
Paa anden Maade indkomne Bidrag	150,94 Kr.
Indvundne Renter i Varde Bank og Ølgod Sparekasse	872,32 Kr.
Statstilskud	15000,00 Kr.
Ialt Indtægt	18859,45 Kr.

Foruden de foranførte Gaver er der skjænket til Kirken

Af Ane Hansen, Bejsnapgaard, en Malm Kirkeklokke	500,00 Kr.
- Pastor Olrik, Ølgod en Alterkalk og Disk	271,00 Kr.
- samme en Etui	20,00 Kr.
- T. C. Jensen Lindbjerg Mølle og N. K. Uhd Ekknud en Brødgjemme af Sølv	56,00 Kr.
- Ane Hansen Bejsnapgaard 2 Alterstager	92,00 Kr.
- samme et Tæppe	8,00 Kr.
- Mads Jensen Bejsnap 1¼ Td. Land til Byggegrund, Kirkegaard og Holdeplads Værdi	200,00 Kr.
- Landinspektør Jensen, Udstykning og Magelægsomk.	30,00 Kr.
	1177,00 Kr.

Vedtægter for kirkens bestyrelse:

1. Bestyrelsen består af tre medlemmer, sognepræsten, et medlem valgt af sognerådet og et medlem, valgt af og blandt de til folkekirken hørende familiefædre i Ølgod sogn, og det sidste medlems valg skal stadfæstes af stiftsøvrigheden.

2. Valget af den 3die kirkeværge skal foregå i Lindbjerg skole efter forudgået lovlig indvarsling ved kirkestævne i begge kirker i Ølgod sogn.

3. Bestyrelsen har at drage omsorg for kirken og kirkegårdens vedligeholdelse og i alle måder varetage kirkens tarv. Den er lovgivningen for kirker og kirkesynet undergiven og navnlig underkastet lov af 19 de Februar 1861 § 25.

4. De nødvendige midler til kirkens og kirkegårdens vedligeholdelse fåes af kommunekassen. Regnskab for kirkens indtægter og udgifter aflægges årlig til stiftsøvrigheden i Ribe stift inden 1 ste. Februar.

Dette er således billiget og stadfæstet af ministeriet 5te Januar 1894 undertegnet Ahnfeldt, C. F. Balslev.

TIDEN, DER KOM OG TIDEN DER GIK

Kirken og dens omgivelser

Altertavle

Den altertavle, som vi ser i dag, er opsat i juni måned 1915. Den samlede udgift blev på 1413,40 kr. og dette beløb blev tilvejebragt ved en frivillig indsamling i menigheden. Den er malet af Joh. Thomas Skovgaard, som også har tegnet rammen. Denne er skåret i Augustinus Johnsens snedkerværksted i Ølgod. Kunstmaleren fik 1000 kr. og det resterende beløb dækker udgifterne til rammen, herunder dennes transport til København, hvor den blev forgyldt. E. K. Thyssen udtalte ved ibrugtagningen af altertavlen: »Lad denne tavle med billedet af den gode hyrde være til vidnesbyrd om, at den gode hyrde vil våge over den menighed, der samles i Bejsnap Kirke«.

Orgel

Der findes ingen skriftlige oplysninger, om hvornår orglet blev købt, eller hvordan det blev finansieret. Af forsikringspapirerne for 1918 kan det konstateres, at forsikringen nu er forhøjet, fordi man har fået et orgel. Af det, som fortælles, fremgår det dog, at der blev foretaget en indsamling til indkøb af orgel. Samtidig hermed blev der også opsat et pulpitur i vestenden af kirken, således at de tre vinduer blev delvis tildækkede. Oprindelig havde det også været planen, at der skulle være et pulpitur; men dette blev taget væk undervejs i byggefasen. Det orgel, der blev opstillet i 1918 af orgelbygger M. Sørensen, var pneumatisk. Det havde følgende disposition: Bordun 16' af træ. Principal 8' C-H dækkede træpiber, c-f åbne træpiber. Salicional 8' C-H fælles med principal 8'. Der er oktavkobbel. I sin beskrivelse af orglet i 1990 siger orgelkonsulent H. Hildebrandt-Nielsen bl.a., at der er en del ormeangreb i svellen, at manualet afgiver stærke klaprelyde især i midten, og at det allerede har overskredet levetiden for pneumatiske orgler.

Planer om en kapellanbolig

I maj–juni måned 1913 afholdes der et møde i Ølgod østre Sogn, hvor der nedsættes et udvalg bestående af Søren Hansen, Kristen J. Madsen, Jørgen Nielsen, Christian Dalgas, Mads Peder Jensen og Laurids Ibsen, som skal ansøge Rigsdagen om, at der bevilges 8.000 kr. til opførelse af en kapellanbolig i Bejsnap området. Ved frivillig tegning er der sikret den fornødne sum til indkøb af byggegrund med have, og da der er forskellige forslag til byggegrund, så er ovennævnte udvalg bemyndiget til sammen med menighedsrådet at gøre endelig indstilling til provstesynet om byggegrund. Når man så stærkt ønsker at få en bolig til kapellanen, så hænger det sammen med, at man vil have en kortere vej til præsten, sådan som man siden 1892 har fået det til kirken. Kapellan Wied har for at imødekomme dette ønske 2 gange om ugen læst med konfirmanderne i en af skolerne, og 2 gange om ugen har han dem i sit hjem. Det er holdet fra vestsognet, han har i sit hjem. Der bor nu omkring 1000 af sognets beboere i det område, som særlig søger til Bejsnap kirke. Det er sådan, at kapellanen har 2/3 af gudstjenesterne i

Bejsnap. I Ølgod deler man, og i Strellev har han 1/3. Allerede i 1895, da kapellanen kom på finansloven med 500 kr. om året, havde man søgt om 8.000 kr. til en bolig, men fået afslag herpå.

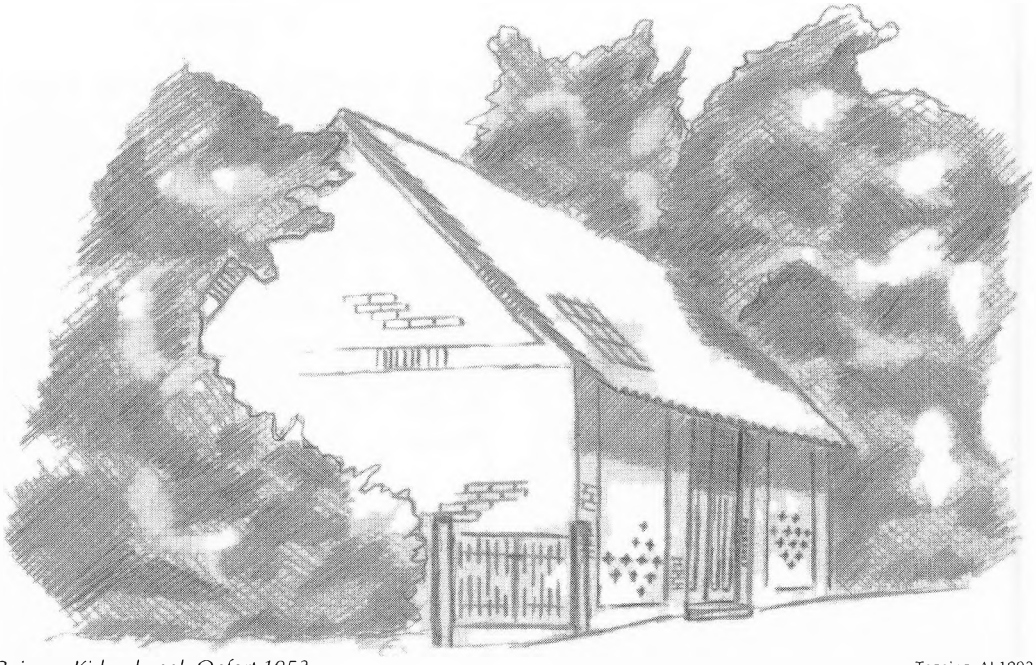
Der afholdes nu et fællesmøde for de to menighedsråd, da en flytning af kapellanen også vil berøre Strellev. Man anbefaler det af udvalget foreslåede. Der bliver dog afgivet en mindretalsudtalelse af Kristen Bjølbøl Johnsen fra Strellev, idet han påpeger, at Ølgod Stationsby er et naturligt samlingspunkt for de to sogne, hvorfor han ikke kan tilråde at kapellanen flytter derfra.

I sin indstilling til denne sag som provst anbefaler E. K. Thyssen den også, idet han bemærker følgende: »Den præstelige Gerning blandt den voksende Befolkning i det vidtstrakte Distrikt omkring Bejsnap Kirke vilde dog virkelig vinde ved en Flytning af Kapellanens Bolig.
I dette Distrikt har der i mange år vist sig til Tider endog temmelig stærke sekteriske Bevægelser, hvorpå der formentlig kun ret kan rådes Bod derved, at Befolkningen har en Præst boende iblandt sig, der daglig kan færdes imellem dem og jævnlig samle dem til Møder. Selv om der er to Præster i Ølgod, så bliver Besøgene herfra ud til et Distrikt, der ligger fra 3/4-5/4 Mil fra Stationsbyen dog mere lejlighedsvis og kan ikke får den Betydning, som det vilde få, om Præsten boede i Distriktet«. Thyssen bemærker endvidere, at det, når der er kirkelige brydninger mellem de kirkelige retninger, så er det et gode om der er to præster, så retningerne kan få den præstelige betjening, de ønsker. Men da kapellanen dog ikke flytter ud af pastoratet, så har han intet at indvende og kan indstille, at det ansøgte bliver bevilget.

Det ansøgte blev ikke bevilget i 1913. I oktober måned 1952 er der et indlæg i Ugebladet fra Poul Larsen, der er medlem af menighedsrådet om at bygge den nye kapellanbolig i Østsognet. Sagen er den, at den gamle bolig på hjørnet af Kirkestien og Vestergade ikke længere er god nok, og at der skal bygges en ny bolig. Der kommer dog ingen debat i rådet herom, selv om Poul Larsen er medlem. Den nye kapellanbolig bygges i Skolegade 4 i Ølgod.

Eget menighedsråd

I 1903 blev det drøftet, om der skulle være 2 kirkedistrikter i Ølgod Sogn. Der blev kun et distrikt og et menighedsråd. I 1952 blev sagen taget op igen. Der blev afholdt et møde på Krusbjerg Afholdshotel. Poul Larsen var talsmand for, at der skulle være selvstændigt menighedsråd for det område, som i forvejen havde Krusbjerg Afholdshotel som afstemningssted i forbindelse med såvel rigsdags- som sogneråds- og menighedsrådsvalg. Salomon Frifelt forfægtede det modsatte synspunkt, at man fortsat skulle udgøre en helhed. Provst Laursen Vig fra Hodde deltog også i mødet, og det endte med, at det ved en afstemning blev bestemt, at man skulle fortsætte med den hidtige ordning. Ved det offentlige møde i forbindelse med menighedsrådsvalget i november 1953 blev sagen taget op af Poul Larsen og med sognet som helhed som tilhørere. Mødet blev afholdt på Ølgod afholdshotel. Der blev talt for og imod, men man vedtog intet.
I september måned 1986 blev dette spørgsmål drøftet ved et møde på Hotel Hjedding. Hans Vestager gav en redegørelse, for hvordan Bejsnap Kirke var blevet bygget, og han foreslog, at man kunne bruge Lindbierg Skoledistrikt som

Bejsnap Kirkes kapel. Opført 1953. Tegning: AJ 1992

det område, som et nyt menighedsråd ved Bejsnap Kirke skulle omfatte. Der blev talt både for og imod, og på det efterfølgende menighedsrådsmøde blev der heller ikke foretaget nogen afstemning herom. Men det var dog klart, at en virkeliggørelse af et ønske om eget menighedsråd ikke ville blive modarbejdet på nogen måde af de menighedsrådsmedlemmer, der havde deres bopæl i den vestlige del af sognet. Det, der viste sig som vanskeligheden i denne sag, er, om hvor man skal sætte grænsen mellem de to distrikter. En af årsagerne hertil må søges i den historiske kendsgerning, at først kom der ikke nogen kapellanbolig til Østersognet, og sidenhen blev Ølgod mere og mere centrum for handelen, da Krusbjergs butikker blev færre og færre. Hertil kom også en frygt for, at man, hvis man fik et selvstændigt distrikt i Bejsnap, så kunne risikere at blive slået sammen med Skovlund, hvis der atter skulle blive præstemangel, som der var omkring 1970.

Dige og kapel

I 1952 gik man i gang med at bygge det nye kampestensdige mod syd. Samtidig gik man i gang med at drøfte, hvor der skulle bygges et kapel. Arkitekterne Graae fra København og Aas fra Varde havde foreslået, at det blev bygget ind i kampestensdiget, sådan at det kom så langt væk fra kirken som muligt, og sådan at der var nem adgang til kapellet fra parkeringspladsen. Da menighedsrådet modtog en adresse med ca. 270 underskrifter, som anmodede om at kapellet blev anbragt på kirkegården ved det vestlige hegn, så vedtog man, »at sagen i betragtning af den indkomne adresses vægt og af menighedsrådets egen usikre eller tilbageholdende indstilling under hele dens behandling på ny skulle tages op.« Det blev den også, og om det resultat, som så fremkom, skrives der i synsprotokollen: »Byggesummen har været ca. 15.000 kr. Kapellet er bleven større end det skønnes nødvendigt;

men det er med til at forskønne Kirkegården og Omgivelserne.«

Parkeringsplads

Den nye parkeringsplads vest for kirken er indrettet i 1980. Før den tid var der bedre parkeringsforhold syd for kirken, da der ikke var nogen grøft ud til amtsvejen. Men da amtet ønskede at få vejen reguleret, så var den eneste gode mulighed at købe et stykke jord af Sigvald Eg, sådan at man kunne få en ny parkeringsplads vest for kirken.

Vejforhold

Ved sammenligning af de to kort fra henholdsvis 1870 og 1911, som dækker det samme område, kan man se vejforholdene fra kirken mod nord og mod syd er blevet bragt i orden. Bejsnapvej blev først anlagt i 1925. Adgangsvejene indtil da fra Agersnap/Ølgod til Bejsnap Kirke var enten ad Vadbrovej - det var den bedste vej - eller ad vejen nord for Hallundsnapgård forbi Agersnapvej nr. 10 - »Engholm«.

Den almindelige vedligeholdelse

Over kirken er der hvert år blev afholdt et syn, som har skullet konstatere, hvordan kirken blev vedligeholdt og som skulle påpege, hvad der skulle udføres i det kommende år. Indtil 1920 blev dette syn udført af provsten, der som medhjælpere havde to bygningskyndige medhjælpere. Kirkens vedligeholdelse påhvilede dengang sognerådet, og det var altså de kirkelige myndigheder, der ville have hånd i hanke med, at det hus, som staten nu havde ydet tilskud til, blev ordentligt vedligeholdt. Fra 1921 holder menighedsrådet syn hvert år, idet synet dog hvert tredje år holdes under ledelse af provsten, sådan at han kan påpege, hvis menighedsrådets sparsommelighed går ud over bygningens værdi.

Gulv, vægge og tag

Et af de problemer, som har plaget Bejsnap kirke lige siden dens opførelse, var, at den var fugtig. Igen og igen må synet påpege, at gulvbrædderne rådner, at pudset på væggene forvitrer, at skotrenderne er utætte, at tagrenderne skal renses, at afløbene ses efter og at ydermuren skal fuges. I 1897 påpeges det, at alle trækruder skal holdes åbne, når der ikke er gudstjeneste, da kirken er fugtig. Der laves også en ekstra tråddør til våbenhuset, således at der kan ske en forøgelse af ventilationen. I 1941 og i 1944 foretager man en omstøbning af gulvet i gang og i kor. Gulvet under stolestaderne gør man dog ikke noget ved, udover at der bores lufthuller i de bjælker, som gulvbrædderne hviler på for at forbedre ventilationen under brædderne. De fortsætter dog med at rådne, da der mangler ventilation længere inde under brædderne på grund af de langsgående bjælker, og da der trænger fugt op gennem de mursten, der ligger under gulvbrædderne. Murstenene ligger på et sandlag, der er fugtsugende. Den udvendige dræning er i orden, så man kan formode, at der er gået noget galt ved selve opførelsen af bygningen. Ved den indvendige restaurering her i 1992 støbes der et helt nyt gulv i kirken ovenpå et lag af lecablokke, så nu bør kirken være tæt både på tag og gulv og vinduer. Nu skulle man kunne nøjes med at sørge for at murfugerne er i orden, så væggene ikke ødelægges af fugt. Murpillerne ved indgangen er blevet omfugede adskillige gange siden 1892.

Moderniseringer og nyanskaffelser

1913: Lyngen fjernes fra kirkegården.

1930: Syvarmet lysestage. Zinktal til nummertavlerne, så man ikke behøver at skrive med kridt mere. En offerskål.

1937: Ny alterdug syet af Østersognets damer. Der installeres elektrisk lys.

1939: Nyt varmeapparat.

1941: Elektromotor med blæser til orglet.

1960: Elvarme i kirken. El og lys i kapel. En regulering af kirkegården påbegyndes. Den strækker sig over de kommende 3 år.

1961: Der opsættes et tårnur.

1967: Der lægges hynder på bænkene.

1972: Der indrettes en plads på kirkegården til gamle gravsten.

1975: Nyt altertæppe, syet af Østersognets damer.

1979: Flagstang.

1981: Der lægges en flisegang op til kirken fra parkeringspladsen og der plantes birketræer.

1981: Der indføres en ordning med kirkebil.

1985: Der anskaffes et nyt teleslyngeanlæg.

1988: Lysekrone ophænges i koret.

1992: Nye salmebøger.

Menighedsråd og menighedsrådsmedlemmer

I 1903 vedtages lov om menighedsråd. Der bliver 7 medlemmer i Ølgod Sogn. På et møde med 100 mennesker d. 16. maj var der kun 4 stemmer for, at Ølgod sogn blev delt i to distrikter. Sognepræst E. K. Thyssen skriver som referat af sin mening: »Jeg henstillede, at selv om denne sag ikke kunne afgøres for tiden, kunne den forhandles som et fremtidsspørgsmål, men der syntes ej ret at være stemning herfor«. Valget blev afholdt som forholdstalsvalg og med kandidatlister. Af de valgte medlemmer havde følgende bolig i Østersognet:
Gårdmand Gravers Birkmose, »St. Grønlund«.
Enelærer J. D. Kristensen, Grønfelt.
Suppleanter med bopæl i Østersognet:
Nr. 1. Husmand Mads Danielsen, Krusbjerg.
Nr. 2. Købmand Jens Lauridsen, Lindbjerg Mølle.
Nr. 4. Husmand Mads Larsen, Thorlund.
Valgperioden var 6 år. Loven skulle have været revideret inden 1910; men først i 1912 kommer der et nyt menighedsråd. Der er nu 8 medlemmer, og herudover er der de to præster, som der også var i den foregående valgperiode, og som der også har været siden.
Fra Østersognet er der i 1912 følgende medlemmer:
Mejeriejer Th. Jensen, Lindbjerg Mejeri.
Gårdmandskone Hansine Nielsen, »Ø. Grønlund«.
Gårdmand Joh. Kr. Johannessen, Vognslund.
Desuden er der følgende medlemmer med tilknytning til Østersognet:
Gårdmand J. Møller Kristensen, Ekknud.

Sparekasseformand G. Birkmose, Ølgod.
Suppleanterne er følgende:
Nr. 3: Husmand M. Kr. Andersen, Ekknud.
Nr. 4: Husmand Mikkel H. Mikkelsen, Ekknud.
Nr. 6: Husmand Mads Danielsen, Krusbjerg.
Nr. 8: Husmand Erik K. Eriksen, »Priskær.«

I 1916 blev der valgt følgende medlemmer: :
Husmand Hans Vilhelm Jensen, Bejsnap.
Gårdmandskone Hansine Nielsen, »Ø. Grønlund«.
Gårdejer Johannes Kr. Johannessen, Vognslund.
Desuden: Gårdejer J. Møller Kristensen, Ekknud.
Suppleanterne var:
Nr. 2: Lærer H. Øllgaard, Hejbøl.
Nr. 7: Gårdejer Mads Peder Jensen, Frifeldt.

I 1920 blev der valgt følgende medlemmer, idet der nu var valg på en fællesliste, sådan at der ikke var en egentlig valgdag, når der kun var indgivet en liste:
Husmand Hans Vilhelm Jensen, Lindbjerg.
Gårdmandskone Hansine Nielsen, »Ø. Grønlund«.
Gårdejer Laurids Lauridsen, Agersnap.
Desuden var valgt:
Gårdejer Jens Møller Kristensen, Ekknud.
Som suppleanter:
Nr. 2: Lærer Holger Øllgaard, Hejbøl.
Nr. 7: Gårdejer Mads Peder Jensen, Frifeldt.
Nr. 8: Husmand Marinus Kristensen, Agersnap.

I 1923 valgtes følgende til kirkebestyrelse for Bejsnap Kirke:
Mads Thorlund Jepsen, Laurids Lauridsen og lærer H. Øllgaard.

Ved valget i 1926 blev der kun indgivet en fællesliste. Der er nu 9 medlemmer.
Heraf fra Østersognet:
Lærer H. Øllgaard Hejbøl og med stedfortræder husmoder Margrethe Jensen, Lindbjerg.
Gårdejer Mads Thorlund Jepsen, Lindbjerg og med stedfortræder gårdejer Gregers Mortensen, Krusbjerg.
Gårdejer Laurids Lauridsen, Agersnap og med stedfortræder gårdejer Johannes Johansen, Hjedding.
Gårdejer Jens Rasmus Hansen, Lindbjerg og med stedfortræder gårdejer Valdemar Sørensen, Hjedding.

Ved valget i 1930 var der fællesliste.
Følgende blev valgt fra Østersognet:
Gårdejer Jens R. Hansen, Lindbjerg.
Stedfortræder: Gårdejer Valdemar Sørensen, Hjedding.
Lærer J.H. Jensen, Krusbjerg.
Stedfortræder: Gårdejer Laurids Lauridsen, Agersnap.
Lærer Holger Øllgaard, Hejbøl.
Stedfortræder: Husmoder Margrethe Jensen, Lindbjerg.

Ved valget i 1934 var der en fællesliste:
Heraf fra Østersognet:
Lærer H. Dejligbjerg, Grønfelt.
Stedfortræder: Gårdejer K. Johannessen, Hejbøl.
Gårdejer J.R. Hansen, Lindbjerg.
Stedfortræder: Husmand Valdemar Sørensen, Hjedding.
Lærer J. L. Jensen, Krusbjerg.
Stedfortræder: Husmoder Margrethe Jensen, Lindbjerg Mejeri.
Iøvrigt var gårdejer Jens Strandbygaard, Agersnap stedfortræder for husmand Jes Kristensen, »Søndervang«.

Ved valget i 1938 var der en fællesliste. Heraf blev følgende valgte fra Østersognet:
Lærer H. Dejligbjerg, Grønfelt.
Stedfortræder: Landmand Kr. Johannessen, Hejbøl.
Landmand J. R. Hansen, Lindbjerg.
Stedfortræder: Landmand Johs. Diederiksen, Forsomho.
Landmand Gregers Mortensen, Krusbjerg.
Stedfortræder: Lærer J. L. Jensen, Krusbjerg.
Husmoder Birthe Nielsen, Lindbjerg.
Stedfortræder: Husmoder Margrethe Jensen, Lindbjerg.

På grund af krigen blev der ikke holdt menighedsrådsvalg i 1942.

Ved valget i 1945 blev følgende valgt fra Østersognet, idet der var en fællesliste:
Lærer H. Dejligbjerg, Grønfelt.
Stedfortræder: Gårdejerske Kathrine Thomsen, Lindbjerg.
Landmand Jakob Breum Jakobsen, Grønfelt.
Landmand Poul Larsen, Hejbøl.
Stedfortræder: Uddeler Kristiane Juul, Krusbjerg.
Husmoder Birthe Nielsen, Medum.
Stedfortræder: Husmoder Margrethe Jensen, Lindbjerg.

Ved valget i 1949 blev der indleveret 4 lister. De er kun betegnet ved deres bogstaver. De kom fra følgende grupper i sognet: Liste A: Grundtvigsk. Liste B: Indre Mission. Liste C: Luthersk Mission. Disse to lister indgik valgforbund. Liste D: Socialdemokratisk. Der skulle i alt vælges 10 medlemmer til rådet. På liste A blev følgende valgt fra Østersognet:
Landmand Poul Larsen, Hejbøl.
Husmoder Nanna Frifelt, Frifelt.
Denne listes stedfortrædere fra Østersognet blev:
Landmand Kr. Johannessen, Hejbøl.
Landmand Hans Nielsen, Hejbøl.
Liste B fik ingen valgt fra Østersognet. Men landmand Jens Nielsen, Hedehusene blev stedfortræder ligesom husmoder Anne Forum, List.
Liste C fik ingen valgt fra Østersognet. Men landmand Kristian Holm, Hungerbjerg, landmand S. Astrup Nielsen, Lindbjerg Mark, landmand N. Breum Jakobsen, Grønfelt, og landmand Jens Kr. Pedersen, Agersnap, var blandt stedfortræderne.
Liste D fik ingen valgt fra Østersognet, og ingen af stedfortræderne havde bopæl her. Valget blev afholdt på Ølgod og Krusbjerg afholdshoteller.
I alt var der 2250 stemmeberettigede og der blev afgivet 1340 gyldige stemmer.
Liste A fik 745. Liste B fik 244. Liste C fik 210 og liste D fik 141 stemmer. Altså en stemmeprocent på 59,56 %.

Ved valget i 1953 blev der indgivet en fællesliste. Heraf havde grundtvigianerne i Østersognet følgende:
Landmand Poul Larsen, Hejbøl.
Fru Nanna Frifelt, Krusbjerg.
Landmand Kr. Johannessen, Hejbøl.
Stedfortræderne fra området var Kristiane Juul, P. Clausen og Anna Larsen.
Indre Mission havde hverken valgte eller stedfortrædere i området.
For Luthersk Mission var landmand Svend Kronborg, Bejsnap, valgt.
Stedfortræder var Kristian Pedersen, Agersnap.
Socialdemokraterne havde ingen valgte i området.

Ved valget i 1957 blev der indgivet en fællesliste. Heraf havde grundtvigianerne i Østersognet følgende:

Uddeler Kristiane Juul, Krusbjerg, gårdejer Hans Nielsen, Bejsnap og gårdejer Jens Thomsen, Hejbøl. Stedfortræderne for Bejsnap distrikt blev P. Clausen Nielsen, Anna Larsen og Katrine Thomsen.
Luthersk Mission havde valgt gårdejer Svend Kronborg, Bejsnap. Hans stedfortræder var gårdejer Johannes Haahr, Ll. Grønlund.
Hverken Indre Mission eller Socialdemokraterne havde nogen repræsentanter fra området.

Ved valget i 1961 blev der på en fællesliste valgt følgende medlemmer fra området: Hans Nielsen, Jens Thomsen, Kristiane Juul og Svend Kronborg.

Ved valget i 1965 blev der afholdt afstemning og efter valget blev der nedsat følgende kirkebestyrelse og kirkegårdsudvalg for Bejsnap Kirke:
Jens Thomsen, Kr. Lauridsen, Kristiane Juul og Kristian Holm. Jens Iversen, Lindbjerggård, og Niels Breum Jakobsen, Grønfelt, var begge valgte, men de kom altså ikke i Bejsnap udvalget. Årsagen hertil var at man dengang havde den grænse mellem Ølgod og Bejsnap distrikter, som blev angivet af grænsen mellem de to valgsteder Krusbjerg og Ølgod, og hvor Krusbjerg distriktet blev udgjort af de to skoledistrikter Hejbøl og Krusbjerg.

Ved valget i 1969 blev der ikke afholdt afstemning, og efter valget fortsatte de hidtidige medlemmer i Bejsnap kirke- og kirkegårdsudvalg. Jens Iversen og Niels Breum Jakobsen var også blevet genvalgt.

I 1973 var der valg. Der var tre lister, idet Socialdemokraterne ikke opstillede nogen liste. Kirkebestyrelsen ved Bejsnap kirke blev Inger Frifelt, Ernst Haahr og Niels Harkes. Niels Breum Jakobsen, Grønfelt, blev genvalgt. Han kom i kirkeudvalget i Ølgod.

I 1977 var der valg. For Østersognets vedkommende var resultatet uændret i forhold til 1973.

I 1980 var valget blev fremskyndet 1 år, sådan at det ikke skulle finde sted i samme år, som kommunalvalgene. Der var valg. Kirkeudvalget ved Bejsnap kirke kom til at bestå af Sigfred Anthonsen, Lilly Jørgensen og Inger Frifelt. Hans Jørgen Larsen var kirkeværge ved Bejsnap kirke.

I 1984 blev der ved valget opstillet en fjerde liste: Folkekirkelig Fællesliste. Den fik ingen valgt. Bejsnap blev repræsenteret ved følgende medlemmer: Lilly Jørgensen, Hans Jørgen Larsen, Sigfred Anthonsen, Eigil Jeppesen og Anna Marie Laustsen.

I 1988 blev resultatet af valget for Bejsnap området følgende: Else Forsom, Eigil Jeppesen og Søren Hansen.

Jubilæer 1952 og 1967

Referat fra »Vestkysten« i anledning af 60-års jubilæet i 1952:

Smuk og stemningsfuld kirkefest i Bejsnap

Fire tidligere præster i Ølgod sogn deltog i 60-års festen.
Kirkefesten i Bejsnap i anledning af 60-året for kirkens indvielse blev en skøn og rig oplevelse for de mange, der fyldte kirken og bagefter Krusbjerg hotels sal.

Kirkens smukke, lyse og rene farver virkede dobbelt festlig ved udsmykningen med grønt, blomster og lys og gjorde kirkerummet til en festlig ramme for denne festguds- tjeneste på kirkens nytårsdag.
Provst Laursen Vig forrettede altertjenesten og prædikede over dagens tekst.
Efter gudstjenesten samledes ca. 150 til et festligt samvær på hotellet i Krusbjerg, hvor der ligeledes var smukt pyntet med grønt og lys.
Menighedsrådets formand, overlærer Gejl, Ølgod, bød velkommen til festen og rettede en særlig velkomst til fire tidligere præster i Ølgod Sogn: provst Møller Andersen, Holstebro, pastor Johs. Søe, Hjørring, pastor Mandrup, Brejning, og pastor Maaegaard, Velling.
Efter kaffen indledede pastor Niels Pedersen, Ølgod, de mange taler med en varm og levende tale om »den skjulte Gud«, der i dag er skjult for så mange, fordi de ikke forstår, at et tilsyneladende ringe kirkehus kan være et viet sted, hvor Guds røst kan nå os.
Provst Møller Andersen udtalte en tak for 20 års præstegerning i Ølgod sogn.
Pastor Maaegaard, Velling, takkede ligeledes for sin præstetid i Ølgod.
Pastor Johs. Søe, Hjørring, mindedes med tak sin 10-årige præstegerning i Ølgod og Bejsnap.
Også pastor Mandrup, Brejning, takkede for indbydelsen og for sin præstetid i Ølgod– Bejsnap.
Pastor Mortensen, Ølgod, efterlyste en ny messehagel til Bejsnap kirke i stedet for den, der blev stjålet under besættelsen.
Lærer Øllgaard fortalte på sin lunerige og uforlignelige måde om kirkens smil.
På de 13 præsters vegne udtalte provst Møller Andersen under forsamlingens stærke og enstemmige tilslutning en tak til lærer Øllgaard for de 40 års trofaste og pligtopfyldende kirketjeneste.
– Gregers Mortensen, Krusbjerg, takkede menighedsrådet, fordi det havde ladet denne smukke kirkefest afholde.
Kirkeværge Povl Larsen, Hejbøl, nævnte ældre tiders skik, hvor regelmæssig kirkegang var en mere selvfølgelig ting end i dag.
Han nævnte som en ønskedrøm, at der engang i nærheden af Bejsnap kirke kunne bygges en sognegård som samlingssted for egnens folkelige liv.
Provst Laursen Vig talte om de svundne slægters stemmer, der hvisker til os i de gamle kirkehuse.
Pastor Niels Pedersen takkede til forskellige sider, og han sluttede
det gode samvær med en andagt.

Referat fra »Vestkysten« i anledning af 75-års jubilæet i 1967:

Kirkejubilæet i Bejsnap

I en tid, hvor meget gammelt fællesskab går i opløsning, er det godt at mærke, at fællesskabet inden for den fælles kirke varer ved.
Festgudstjenesten i Bejsnap kirke i anledning af kirkens 75-årsdag fik et både festligt og højtidsfuldt præg. Det festlige som en lys, glad stemning over menighedens stævne: Det lyse kirkerum pyntet med gran og blomster, alle kroner, lampetter og alterlys tændt. Kirken tæt fyldt af en forventningsfuld menighed. Dagen, første søndag i advent, blev understreget ved det første tændte lys i adventskransen. Det højtidsfulde fremhævet ved biskop Dons Christensen i festskrud foran alteret, desuden provst Jørgen Jensen, Thorstrup, og provst Johs. Søe, Hjørring, kirkens to nuværende præster, sogne-

præst K. Holm og pastor Thorsø Nielsen samt fem af kirkens tidligere præster, alle i ornat.

Der indledtes med »Den signede dag«, og siden fulgte adventstidens festlige salmer.

Biskop Dons Christensen ledede gudstjenesten og prædikede ud fra dages tekst om Jesus, der kommer til sin barndoms by, Nazaret, og her i synagogen prøver at gør de gamle jødiske profetier levende og nærværende. Det er nemlig det, evangeliet altid vil være: levende og nærværende.

Efter festgudstjenesten i Bejsnap kirke samledes en indbudt kreds, og mange af østersognets folk til et festligt samvær på Ølgod afholdshotel. Her bød pastor K. Holm velkommen til biskop Dons Christensen, provst Jørgen Jensen og de tidligere præster i Ølgod samt til de mange medlemmer af menigheden. Desværre var tidligere sognepræst Niels Petersen forhindret af sygdom i at være til stede. Han sendte i et brev en hilsen og en tak til sin gamle menighed, ligeledes var der hilsner fra præsterne Hauge, Fjeldsø, Borris og Mågård.

Biskop Dons Christensen omtalte Bejsnap kirke som et lyst og venligt hjem. Vi ønsker, at det forsat må være som et hjem for menigheden, hvorfra man henter kraft og velsignelse til dagligdagens arbejde.

Provst Jørgen Jensen ønskede til lykke med samlingen om den lille men, hyggelige kirke: – I en tid, hvor så megen gammel fællesskab går i opløsning, er det godt at mærke, at fællesskabet indenfor den fælles kirke varer ved.

Provst Johs. Søe, Hjørring: – Bejsnap kirke er ikke den store arkitektoniske skønhed, set udefra, men kommer man indenfor, virker kirkerummet på en hel anden måde. Her bliver stadig fornyet i farver og udsmykning, men evangeliet og ordet bliver altid det samme. Pastor Mandrup, Bøvling: – For 25 år siden kom vi her til Ølgod og Bejsnap. Egnen her hører med til vor ungdom. Han fortalte i øvrigt småtræk fra årene ved Bejsnap kirke.

Pastor Mortensen, Ålborg: – I de seks år, der er gået siden vi flyttede fra Ølgod, har vi ofte tænkt på den trofasthed, vi mødte her, ikke mindst fra østersognets side.

Museumsinspektør H. Øllgård: – Når præsterne har talt, er det degnens tur. Da jeg i 1913 kom til Bejsnap som kirkesanger, sagde en ældre kone til mig »Vi vil ikke have noget nyt indført i kirkegangen. Vi vil synge de gamle salmer og melodier, vi er kendt med«. Nå, tænkte jeg, så må vi prøve med en af de gamle Kingomelodier, det må vel være det, folk ønsker. Det prøvede jeg kun den ene gang. Jeg måtte synge det lange kvæde helt solo. Dengang var skolen kirkens datter. Således er det jo langtfra nu, men jeg vil ønske, at forbindelsen mellem skole og kirke må fortsætte.

Pastor Bartholdy, Andst, takkede for tiden i Ølgod og Bejsnap. Gdr. Poul Larsen, Hejbøl, talte om samhørigheden mellem menighed, kirke og de præster, der havde ført ordet. Han takkede for festgudstjenesten og det festlige samvær.

Pastor Bjerre, Skovlund: – Det kristelige og det folkelige er to sider af vor menneskelige tilværelse. Skilles disse to sider, så sker der let skade både for det kristelige og det folkelige. Det har været mig en sorg, at man her i Ølgod ikke holder fast ved de små skoler, men går ind i centraliseringen.

Lærer Nielsen, Ølgod, opfordrede menigheden i Bejsnap til at holde fast ved de gode minder og traditioner. Lærer Møller, Vestkær, (organist ved Bejsnap

kirke): – 75 år er jo ikke noget langt åremål for en kirke, men indholdet, der har fyldt op gennem disse år, har både styrke og evne til at gribe menneskesind og lede fremad.
Menighedsrådsmedlem Jens Thomsen, St. Hejbøl, udtalte en tak for en god dag. Jo tiere vi kommer i vor kønne, lille kirke, des mere rigdom og glæde finder vi der. Han foreslog, at sende en hilsen til pastor Niels Pedersen. Gdr. Niels Breum Jacobsen, Grønfeldt, fremshævde, at det kristelige må gå forud for det folkelige. Pastor Holm mindedes en af østersognet og Bejsnap menigheds gode kvinder, enkefru Margrethe Jensen, Llndbjerg, der uventet døde i går.
Efter afslutningsord af pastor Holm, sluttede det festlige samvær med salmen »Udrundne er de gamle dage«.

Kirken for os alle

Hans Vestager: Af en samtale i juli måned 1992 med Nanna Frifelt.

Nanna Frifelt, der er født i Vognslund i 1898, og hvis far J. P. K. Møller var lærer ved Grønfelt skole fra 1887, og som nu bor på Frifeltvej, har altid været knyttet til Ølgod Østersogn. Når hendes forældre skulle til kirke, skete det dog i langt de fleste tilfælde til Ølgod kirke, hvor de skulle høre E. K. Thyssen, som også havde viet dem, mens han var præst i Sdr. Omme og Hoven. Hendes konfirmation i 1912 fandt også sted i Ølgod kirke.

Inden sin konfirmation havde hun allerede som 9-årig været ude at tjene hos Ole Jepsen, der boede i Agersnap. Dennes hustru Stinne Jepsen var en trofast kirkegænger, og hun gik til kirke i Bejsnap hver anden søndag, for da var det kapellanen, som prædikede. Han hed dengang N. P. Nielsen og han var tilknyttet Indre Mission. Tit tog Stinne Nanna med til kirke.

Når man dengang kom til kirke, skulle man have sin egen salmebog med. Børn fik deres egen salmebog ved konfirmationen og ellers måtte de se hos dem, de var med i kirke. I kirken sad mændene i sydsiden, og kvinderne sad i nordsiden. Sådan satte også Nanna Møller sig, indtil hun i 1923 blev gift med Salomon Frifelt. Så satte hun sig sammen med ham i sydsiden. Men de ugifte fortsatte med at sætte sig i henholdsvis syd og nord.

Da Bejsnap kirke skulle have et orgel i 1917, blev der samlet ind. Det var lærerne og deres koner, der stod for indsamlingen. Fru Møller fik sin datter til at køre rundt og samle ind, og ved en sådan lejlighed var Bejsnap Kirke også kirke for Grønfelt skoledistrikts beboere. Orglet var det første instrument, som kirken fik. Indtil da havde lærer Øllgaard fra Hejbøl skole måttet synge uden musikledsagelse. De første kirkesangere var fra Lindbjerg skole, men provst Thyssen fik det ordnet sådan, at kirkesangerarbejdet blev henlagt til læreren ved Hejbøl skole, da dette embede ikke i forvejen var særlig stort. Fru Øllgaard blev den første organist.
I 1915 kom den nye altertavle. Den blev opsat lige før pinse. Nanna Frifelt var dengang ude at tjene hos Christen Forsom i »St. Bjergegård«, Lindbjergvej 47, og hun og karlen blev opfordret til at gå i kirke 2. pinsedag, så de kunne se den nye altertavle, som Chr. Forsom og hans kone havde set ved gudstjenesten pinsedag.

Selv om der havde været en stærk diskussion i sognet omkring kirkens placering, så har Nanna Frifelt aldrig mærket noget hertil. Bejsnap Kirke blev de kirkelige handlingers kirke. Det frivillige folkelige og kirkelige arbejde tog sit udgangspunkt i skoledistrikterne og i sognet som helhed. Da Porto Novo arbejdet blev påbegyndt i sognet, skete det bl.a. ved, at pastor Møller Andersen holdt en gudstjeneste i Ølgod kirke, hvor Anne Marie Petersen talte. Der blev så efterfølgende oprettet en Porto Novo kreds i Krusbjerg. Den holdt først sine møder på Afholdshotellet; men den flyttede ret hurtigt til private hjem. Denne kreds støttede Porto Novo Missionen til omkring 1980, hvor kredsen gik ind, da deltagerne efterhånden blev ældre og færre.

At Bejsnap Kirke rent geografisk er et centralt punkt i sognet, fik Nanna Frifelt at mærke, da hun skulle vaccineres mod kopper. Det foregik hos graveren, der boede på ejendommen lige øst for kirken. Det var det ene af de to steder for koppevaccination i hele Ølgod sogn, så ved den lejlighed kom Grønfelt skoledistrikt også til Bejsnap. Dengang der var afholdshotel i Krusbjerg, blev der tit holdt både bryllupsmiddage og mindesammenkomster her. Men kom man fra Lindbjerg området, så holdt man sig til Lindbjerg forsamlingshus. Da Nanna Frifelt var ude at tjene, var det Lindbjerg Ungdomsforening, som man kom i. Den blev ledet af Knud Dejgård, Medum, og af Niels Ekknud på »Grønvang«. Der gik man, fordi man mødte jævnaldrende, og fordi man hørte gode foredrag.

Kirken behøvede man ikke at arbejde for, for den lå allerede, hvor vejene mødes. Den får sin styrke ved menneskers trofasthed.

Samme kirke et helt liv

Hans Vestager: Af en samtale med Kirstine Larsen i juli 1992.

På hjørnet af Grindstedvej og St. Hejbølvej - ikke langt fra Hejbøl skole - bor Kirstine Larsen. Huset hedder »Lyngminde«. Det blev i 1950 opført af hendes forældre, Maren Kirstine og Jens Larsen. De blev viet i Bejsnap kirke i 1901. Der var 40 vogne med i optoget, og der var rejst telt i gården til bryllupsgildet. De nåede at fejre diamantbryllup. Da de blev gift, flyttede de ind på hendes fødehjem, »Foldager«, der ligger lidt længere mod øst ad Grindstedvej. Kirstine Larsen, der er født i 1911, nåede ikke at lære sin mors forældre at kende. Hendes morfar var død i 1890 og blev begravet på Ølgod kirkegard. Hendes mormor døde i 1898 og blev begravet på Bejsnap kirkegard. Hendes mors bror, Hans Madsen, var død som 15 årig i 1894, og han blev begravet på Bejsnap kirkegard. I 1916 døde hendes mors søster, Inger Marie. Hun var ugift og husbestyrerinde i Skjern. Hun blev begravet på Bejsnap kirkegård.

Maren Larsen havde altså sine gravsteder at se til. Kirstine Larsens første erindringer om kirkegang i Bejsnap er, at hun sammen med sin mor går hen over heden sydvest for »Foldager«. Lyngen kradser hendes ben, indtil de et stykke vej kan følge skolestien, der dengang gik fra Hejbøl skole og til Bejsnapvej nr. 33. De drejer dog snart mod vest ad en markvej for at komme den nærmeste vej til kirken.

Da orglet blev installeret i 1917 var det ikke alle, der var lige tilfredse hermed. En dag de kom lidt sent af sted til kirke, troede de, at de havde nået det i tide, for der stod en kone uden for kirken, som om

det ikke var tid at gå ind endnu. Det viste sig imidlertid, at det var en kone, som var gået ud af kirken, fordi hun ikke kunne tåle orgelbruset.

Når Kirstine Larsen var i kirke sad hendes forældre hver for sig i henholdsvis nord og syd, og selv er hun også opdraget til at sidde i nordsiden. Efter 2. verdenskrig, hvor hendes forældre blev mere regelmæssige kirkegængere, efter at de var flyttet over til »Lyngminde«, sad de dog ved siden af hinanden. I hendes ungdom var det af og til blevet omtalt, at kirkens placering havde været omdiskuteret, og at man for at få den placeret havde foretaget målinger ud til grænserne for de forskellige nabosogne.

Hejbøl skoledistrikt fik ny skolelærer i 1913. Det var Holger Øllgaard. Han blev lærer for Kirstine Larsen og for hendes søskende. Han blev også kirkesanger, og ved et af de første bryllupper, som han skulle synge til, var der mødt 3 kirkesangere frem. Aabye var mødt frem, for han mente som den gamle kirkesanger, at det dog kunne være, at den nye og unge havde glemt at komme til bryllup. Læreren fra Krusbjerg var også kommet, for bruden kom fra hans distrikt, og så var det hans arbejde, mente han, da at synge ved hendes bryllup. Øllgaard selv sagde: »Jamen, »benet« det er mit.« Herefter gik Aabye ind og ringede med kirkeklokken, da han så bruden komme. Øllgaard bemærkede senere herom, at det var den eneste gang, at klokken havde været i gang ved et bryllup. Iøvrigt var det sådan, at både Øllgaard og hans efterfølger Jakob E. Møller Jakobsen selv foretog den sidste sammenringning med bedeslagene, inden gudstjenesten begyndte.

I 1920'erne var der forskellige vækkelser, der gik hen over Hejbøl området. Der var en enkelt adventist familie. En metodist familie var der også, men det som mest for en tid i hvert fald fik tag i folk var Dansk Missionsforbund. De blev kaldt for »de syndfri«. En enkelt blev så stærkt angreben heraf, at han lod alt stå i Guds hånd, så han ikke ville arbejde.

Når man skulle konfirmeres, så var det sådan, at kapellanen havde sommerholdet i Ølgod, og sognepræsten havde vinterholdet. Af og til havde kapellanen et sommerhold, der blev undervist i skiftevis Hejbøl og Krusbjerg skoler. Men selv om det altså var nærmere, så var der altid nogle, der foretrak den grundtvigske sognepræst. Kirstine Larsen blev konfirmeret på et sommerhold i Ølgod kirke. Hendes forældre skelnede ikke mellem, om det var kapellanen eller sognepræsten, de kom til. Det var dog en fast og urokkelig tradition, at det var den grundtvigske sognepræst, der skulle rundt til alle sognets skoler for at holde det traditionelle julemøde. Engang da en indre missionsk sindet person havde sagt, om man dog ikke kunne tage kapellanen, når det nu var så strengt for sognepræsten at skulle rundt til de 7 landskoler, så havde en grundtvigianer sagt: »Jamen, du tror da ikke, at vi grundtvigianere vil høre en missionspræst«.

De skel som de gamle vækkelser, grundtvigianismen fra omkring 1850'erne, Luthersk Mission fra omkring 1868 og Indre Mission fra omkring 1890, satte, blev også tydelige, da man i 1933 stiftede Hejbøl Ungdomsforening. Der var hjem, hvor det postomdelte program omhyggeligt blev smidt i konfuret straks det kom, så den ikke missionsk indstillede karl eller pige ikke for nemt skulle få færden af, hvad der foregik af foredrag,

sammenkomster, gudstjenester og fester med dans. I en periode efter 2. verdenskrig var det en fast skik, at der var 2-3 ungdomsgudstjenester i løbet af en sæson. Det var de lokale grundtvigske sognepræster, der medvirkede og også enkelte grundtvigske nabopræster.

Da ungdomsforeningen blev stiftet, medførte det, at afholdsforeningen og ungdomsforeningen blev fælles om at holde juletræ i skolen og om fælleslæsningen. Afholdsforeningen var ældre end kirken og den holdt også møder i hjemmene. Ungdomsgudstjenesterne blev arrangeret i fællesskab af Grønfelt Gymnastikforening, af Lindbjerg Ungdomsforening og af Hejbøl Ungdomsforening. Der var så kaffe efter gudstjenesten - nogle gange på Krusbjerg Afholdshotel.

Hejbøl skole var det lokale samlingspunkt. Her blev der af og til holdt møder, hvor også kapellanen talte. En af dem, der kom og talte var gårdejer Horsbøl Lauridsen fra Skovlund, der virkede som fritidsmissionær i Indre Mission. Ved sådanne lejligheder mødte man op fra en bredere kreds. Selv har Kirstine Larsen gået i søndagsskole. Den var nærmest luthersk missionsk. Det var ovre i Hedehusene på Dalgas' ejendom. Da den nye salmebog blev indført i Bejsnap kirke i 1954, holdt Niels Petersen nogle salmesangsaftener i Hejbøl skole, så man kunne stifte nærmere bekendtskab både med de nye melodier og de nye tekster.

Tårnet på Hejbøl Knap blev revet ned i 1958, da man skulle bygge den nye scene. Det var lige før pinse, at man gik og gjorde alting i orden. Det var ved den lejlighed, at Karl Johannessen kom med den ide og det forslag, at man da kunne mødes på Hejbøl Knap pinsedag efter gudstjenesten for der at synge morgensang. Det har man så gjort lige siden, sådan at det nu er tradition, at der pinsedag holdes gudstjeneste kl. 9 i Bejsnap kirke. Her bliver så hele menigheden indbudt. Så kan både gamle og unge møde op til morgensangen.

Tiderne forandrer sig; men det er godt, når der bliver taget initiativer, så man får steder, hvor man kan møde op og hvor man kan samles.

MED FREMTIDEN FOR ØJE

Min sognekirke

Af Anna Marie Laustsen.

I anledning af hundredåret for Bejsnap Kirke vil jeg gerne bringe en hilsen, sende tankerne lidt tilbage i taknemlighed til de slægter, som gik forud, rejste kirken herude og gav os et samlingspunkt for egnens folk.

Og samlingspunkt har den været. Her har slægt efter slægt gået ind og ud i glæde og sorg, og altid har kirken været rammen om livets højdepunkter og søndagens gudstjenester.

For disse mange år siden boede også to par, som jeg kan kalde oldeforældre her på egnen. De sendte hver et barn i den nye Lindbjerg skole. Disse to blev mine bedsteforældre, og siden har adskillige af slægten boet her på egnen og hørt til Ølgod og Bejsnap kirker.

I min tilværelse har Bejsnap Kirke altid været centralt placeret, da jeg er født og opvokset i dens umiddelbare nærhed. Klokkeringningen rammede hverdagene ind, og sammen med et billede, der hang på endevæggen i mine bedsteforældres stue, hvorpå man var standset op i arbejdet for at lytte til aftenklokken, var det med til at sætte mange tanker i sving i barnesindet.

Det var også godt at kende Petra, som passede kirken gennem mange år. Vi børn måtte altid være med hende lørdag eftermiddag, når kirken skulle pyntes op til søndagen. Vi hentede blomster, støvede af og rev gange og fik kirken kigget godt efter både inde og udefra. På kirkeloftet var vi også med, og måske fik vi derved afmystificeret mange af de historier, som ofte forgik på kirkeloftet.

Om søndagen var vi regelmæssigt med i kirke, og selvom det er længe siden, husker jeg, at mange fra sognet mødtes og i fællesskab oplevede gudstjenesten.

Det var lidt om arv og miljø, der sammen med vort fødte medlemskab af folkekirken gør, at vi stadig er glade for dette medlemskab som noget uundværligt i tilværelsen. Når jeg siger vi , er det fordi, jeg formoder enhver på sin måde også har miljømæssige tilknytninger, som er med til at bevare trofastheden.

Der siges vel ikke for meget, når det påstås, at vor tid er lidt forjaget mere end, der er godt for os. Vi har svært ved at holde balancen mellem krop og sjæl. Vi mener, vi skal være så utrolig mange steder, har så mange pligter, men vi må også være de første til selv at slå bremserne i.

Her vil jeg absolut mene, at vi gør os selv en tjeneste ved at gå ind i kirken, sætte os og fornemme den fred og ro, som er en forudsætning for at bringe lidt orden på vort ofte urolige sind, lytte og virkelig komme for at høre og opleve.

Jeg for mit vedkommende har altid opfattet det som en god oplevelse at komme til gudstjeneste i den kirke, jeg er knyttet til. Det hus i sognet, hvor der i bogstaveligste forstand er højst til loftet. Her er et fællesskab, som rækker langt ud over tid og sted. Vi blev sat ind i det allerede dengang, vi blev døbt. Det stiller ingen

betingelser. Det lukker ingen ude. Det kan man kun lukke sig selv udefra.

»Han leder ej om frugtbar jord,
det spirer grønt, hvor han har gået,
en ødemark bli'r på hans ord
til hundredfold, hvor knap er sået.

For vækstens herre vokser frugt,
hvor alt må synes helt umuligt,
for ham bli'r hjertet godt og smukt,
skønt det i grunden er udu'ligt.

Lovsyng den skaber, der bli'r ved
at så trods alle tegn i tiden
det ord, som selv véd tid og sted
og trodser al vor golde viden.«

Johannes Johansen

For en tid siden var vi mange, der besøgte kirken, så på nyrestaureringen og forhørte os om adskillige detaljer deromkring. Vi var enige om at glæde os over det smukke resultat. Så harmonisk, fint og enkelt.

Organisten lod os høre det nye orgel og opfordrede til dannelse af et kirkekor. Adskillige var interesserede. Vi håber, det bliver til noget. Det ville være et godt aktiv.

Fremover vil jeg ønske stigende interesse for kirken og menighedslivet herude. Håbe vi altid må være åbne og lyttende over for nye tanker.

Jeg har ofte tænkt på et kirkeblad fælles for vore kirker, så kirkenyt i lidt bredere forstand kunne nå ud og på den måde være med til fornyelse. En kirkemusikaften kunne måske også henlægges til Bejsnap Kirke.

Til slut vil jeg ønske, at man vil vælge at lægge vejen om ad kirken til gavn og glæde for sig selv og hinanden, også på en ganske almindelig søndag.

»Hjemstavnens Kirke«

»Ældefuret, graastenstynget,
Sylden dybt i Oldtids Tro.
Svalekredset, storomslynget
Vartegn over Sognets Bo!

Her de fandt det store Møde
mellem Tid og Evighed,
Slægt bar Slægt, der stred og døde,
sank i Muld i Kirkefred.

Graastenshus, der signer, samler
dem i Strid og dem i Støv,
mod dit Læ de trætte famler
til en Seng bag Ler og Støv.

Seng ved Seng med Græstørvsider
under Svøb af Sol og Regn -
Rastløs rinder Blæst og Tider -
Fast står Sognets Samlingstegn!«

Salomon J. Frifelt

Fra vort vindue

Af Ella og Sigfred Anthonsen.

Det er godt engang imellem at standse op, at besinde sig. Et kirkejubilæum er en god anledning dertil, en milepæl som det jo er. Mange bliver tankerne og spørgsmålene. Vi tænker tilbage, så langt vi kan, Hvordan var det før? Vi prøver at se fremad. Er kursen rigtig? Hvad bringer morgendagen?

At standse op og besinde sig har menneskene nok gjort til alle tider. David beder f.eks i Salme 139: »Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte, prøv mig og kend mine tanker! Se, om jeg er på smertens vej, og led mig på evighedsvej!«.

Nordmanden H.C. Wisløff skulle have sagt, at det er de gamle, der skaber pessimismen, for de sammenligner. Nu er det jo i sagens natur de gamle, der bedst kan sammenligne. De har oplevet en tid før.

Denne problemstilling er ikke ny. I Ezras bog kap. 3 læser vi, at man lagde grunden til Herrens hus. »Og hele folket brød ud i høj jubel, idet man priste Herren, fordi grunden var lagt til Herrens hus«. Men andre, de gamle, der havde set det første langt større tempel græd højt, da de så grunden blive lagt til dette tempel. Den samme begivenhed udløste altså henholdsvis høj jubel og høj gråd.

Når vi ved dette jubilæum ligesom standser op og ser på os selv og vort folk, på den åndelige situation hos os, synes vi, der bliver både jubel og gråd. Der er grund til stor glæde og tak, at Guds rige endnu består, at Guds ord har lydt og stadig forkyndes i vort land, og hans gerning endnu sker i de mange sammenhænge. Forskellige steder ud over jorden er der vækkelse, og mange vender sig til Gud. Uendelig meget er der at love og takke ham for. Han var trofast.

Men der er noget i os, der græder over, at vi i vor del af verden, og også her i Bejsnap kirkedistrikt, afkristnes. Vi fjerner os fra Gud og hans ord. Guds ord er ikke i samme grad rettesnor og gennemsyrer ikke den enkelte og dermed samfundet som før. Det er afkristning. Langsomt sker det. Måske for mange umærkeligt. Hvert slægtled glider et lille stykke. Vi er på vej til at sove ind. Det værste er, at vi tilsyneladende befinder os godt med det. Vi vil ikke forstyrres. Vi vil ikke vækkes. Ligner vi de to besatte fra gadarenernes egn, der sagde til Jesus: »Lad os i fred du Guds søn.« Matt. 8. Støv på din Bibel betyder rust på din sjæl, siger et svensk ordsprog. Af Israels børns vandring ser vi gang på gang, at det var deres ulykke, når de fjernede sig fra Gud og lod hånt om hans ord. Det er også vor ulykke, og det ender i undergang og fortabelse.

Hvor går vejen frem for os i dag? Den samme som altid. Er man på forkert vej, må man vende om og finde den rigtige. Ellers når vi ikke det rigtige mål. Og målet, som Gud har bestemt os til, er vel ingen i tvivl om. Men det er ikke alle veje, der fører til dette mål, men kun en. Denne ene vej må vi finde. Vi må tilbage til Bibelen. Der går vejen. Jesus er vejen. Vi trænger i dag en Jeremias, der kunne råbe det ud til os: »Land, land, land hør Herrens ord,« kap. 22. Hør det glade budskab om frelsen ved Jesus Kristus. »Den, som tror på ham, skal ikke fortabes, men have evigt liv.« »Det er ordet om korset, du trænger min ven, ja ordet om korset igen og igen«, lyder det i en sang. Intet kan glæde og løfte en som dette ord. Det fortæller, at Jesus har frelst mig fortabte og fordømte menneske, han har sonet mine synder, gjort min sag god hos Gud, jeg er frikøbt. Gud er mig ikke længere vred. Det er dette ord, vi trænger, og som vi frelses ved. »Ordet om korset er vel for dem, som fortabes, en dårskab, men for os, som frelses, er det en Guds kraft,« skriver Paulus, 1. Kor. 1.18.
Gud havde rosende ord til menigheden i Efesus, Johs . Åb. 2, men så lyder det: »Jeg har det imod dig, at du har svigtet

din første kærlighed. Kom derfor i hu, hvorfra du er faldet, og omvend dig og gør de samme gerninger som i den første tid; ellers kommer jeg over dig og flytter din lysestage fra dens plads, hvis du ikke omvender dig.« Er det ikke ord, vi i dag har stor grund til at tage til hjerte og besinde os på og handle efter? Kan vi måske ikke høre dem? Der er sagt, at vor fremtid er ligeså lys, som Guds løfter. Da man lagde grunden til det mindre tempel, som de gamle græd over, lød Guds løfter over dette hus ved profeten Haggaj i kap. 2: »Dette hus' kommende herlighed bliver større end det tidligere siger Hærskarers Herre, og på dette sted vil jeg give fred.«

Hvordan kunne Gud love dette? Jo, man »adlød Herren deres Guds røst og profeten Haggajs ord, eftersom Herren havde sendt ham til dem, og folket frygtede Herren,« kap. 1. Her finder vi grunden til, at Herren kunne knytte sine løfter til dette sted: Man adlød Guds røst og frygtede Herren. Det er sådanne mennesker Guds løfter gælder, og som har en lys fremtid. Mennesker, der regner Guds ord for det, det er. Salige er de, som hører Guds ord og bevarer det,« siger Jesus, Luk.11.

Vi får nu en ny bibeloversættelse. Måtte den blive agtet og æret ved at blive brugt. »Sæt dig som en flittig bi i ordets blomsterenge.« Da Paulus og Silas forkyndte ordet i Berøa, tog jøderne imod ordet med al god vilje, men de granskede daglig skrifterne for at se om det forholdt sig, som de fik forkyndt, Ap. G. 17. Skal vi have en lys fremtid, må vore ledere og forkyndere turde sige: Så siger Herren. Vi må ikke vende os bort fra sandheden og den sunde lære til noget, der kildrer vore øren. Det er vor salighed og vort evige vel, der står på spil. At vi må finde vejen. At ikke Gud kommer over os, og flytter lysestagen fra dens plads.

Gud give, at vi stadig må høre og kunne modtage:

»Dybe, stille, stærke, milde
guddomsord fra himmelhavn,
blidt de kalde hjerter alle
i den gode hyrdes navn,
vidne om, hvad os er givet:
Jesus er vor vej til livet.«

Th. W. Oldenburg

Den kirke, jeg holder af

Af Hans Jørgen Larsen.

Grundtvig skriver i en af sine salmer: Kirken, den er et gammelt hus. Hundrede år betragter vi sædvanligvis som en høj alder. Men når det gælder kirker, er det anderledes. Spredt rundt i det ganske land ligger hundredvis af kirker, som er hundreder af år gamle. Der findes ca. 1630 kirker i Danmark, som er fra før reformationen, og af dem stammer godt 1500 fra Valdemarernes dage eller endnu tidligere.

Så set i forhold hertil er Bejsnap Kirke ung. Og her på tærskelen til et nyt århundrede står vores kirke så restaureret - nyistandsat er den blevet med nænsom hånd. Lys og varme farver møder os, når vi træder ind i kirken. Det er næsten, som om man fra kirkerummet kan høre en stemme, som siger: »Gør brug af mig!« Jo, smuk er den blevet vores kirke.

For mig, der holder af Bejsnap Kirke, har kendt den fra barnsben og gjort brug af den, er det helt naturligt her i jubilæumsåret at gøre mig nogle tanker om fremtiden.

Hvad vil vi med folkekirken, og hvad vil vi med Bejsnap Kirke. Hvordan har kirken det med sine medlemmer - eller måske omvendt hvordan har medlemmerne det med kirken?

Fra tid til anden hører man om, at folkekirken er i krise, at kirken er blevet fremmedgjort. Jeg tror ikke rigtigt på, at det forholder sig på den måde. Skal man tale om krise, er det nærmere dele af folkekirkens medlemmer, der er i krise. Men hvad er det for en krise, vi befinder os i? Gik man ud og spurgte folk om, hvorfor de ikke går i kirke, og hvilken mening og hvilket tilhørsforhold, de i øvrigt har til kirken, ville man få mange svar. Et gennemgående svar ville dog nok være, at kirken er kedelig, at der ingen ting sker, at man ikke forstår kirkens budskab.

Men er én af hovedårsagerne virkelig den, at mennesker oplever kirken kedelig, så kunne man fristes til at tænke, at det måske dybest set er deres egen kedsommelighed, man konfronteres med i kirken.

Som det også ser ud i dag, er der efterhånden en forsvindende lille kontakt mellem kirke og menighed og så de tusindvis af familier, som er typiske for dagens Danmark. At være kirkelig er blevet til en særinteresse for de få og ikke en del af hverdagens vilkår. Måske har det kristne altid været en mindre del af menneskers liv, end kirken bryder sig om at indrømme. Men at der i de sidste årtier er blevet stadig større afstand mellem kirke og folk, er ikke til at komme uden om.

Den svage kontakt har forskellige årsager, bl.a. at mennesker i dag er så optaget og fokuserer på så vigtige ting som uddannelse, familiedannelse, børn, karriere, sport og forbrug, så at det med kirke og kristendom slet ikke falder inden for det, der er relevant og af betydning for tilværelsen. Kirken kan her netop kun bruges ved særlige lejligheder, hvor rammen tilbyder sig som acceptabel.

En anden åbenlys årsag til kirkens og dens medlemmers forståelseskløft eller manglende engagement er det faktum, at den almindelige folkekirkedansker ikke har lært selv at tage et medansvar for det, han eller hun sagde ja til, da de bar deres børn til dåben. Og folkekirken har fejlagtig troet på, at skolen løste denne opgave.

Endelig skal det heller ikke glemmes, at folkekirken er mere end en kirke. Den er også stærkt forankret i vor folkelige virkelighed og i vores kultur. Jeg tror heller ikke, det så meget er kristendommen og folkekirken, det danske folk vil afskrive, men måske er mange også blevet lidt trætte af den teologiske og principielle debat, man fra mere bevidste grupperinger i folkekirken nu og da forsøger at banke hinanden i hovedet med.

Vi skal lære at holde af hinandens forskellighed i stedet for at bekæmpe den.

Men tilbage til Bejsnap Kirke, som jo også er Den danske Folkekirke. Fra begyndelsen og siden med jævne mellemrum har spørgsmålet, om Bejsnap Kirke skulle have sit eget menighedsråd, været rejst. Sidste gang det blev debatteret var i 1986. Den gang sad jeg i menig-

hedsrådet og gik stærkt ind for, at vi skulle have vort eget menighedsråd ved Bejsnap Kirke. Den gang vandt mine tanker ikke stort gehør. Mange ønsker kan man have for vores kirke, når det gælder fremtiden. Mit store ønske må være, at vi nu får vores eget menighedsråd. Det ville der være store visioner i, og det ville være en oplagt gave til en hundredårig.

Vi ville få en kirke, hvorom interessen og fællesskabet ville blive langt større. Bejsnap Kirke blev bygget, fordi folk fra østersognet ikke skulle have så langt til kirke. Et vedhæng til Ølgod kunne man kalde det. Nu er »barnet« blevet voksent og kan stå på egne ben.

Gennem slægtled har kirken ligget der og været rammen omkring den folkekirkelige mangfoldighed. Gennem år og dag har kirkeklokken i kirkens spir ringet solen op og solen ned. Søndag efter søndag har den kaldt til gudstjeneste. Klokkens klang kan i stille vejr høres viden om, og den minder os om, at måske kan vi godt undvære kirken, men kirken kan ikke undvære os.

Jeg vil ønske for Bejsnap Kirke og for folkekirken som helhed, at den fortsat må være rammen omkring vore børn, som skal døbes, vore unge, som skal konfirmeres - vore gamle, som skal begraves og mennesker, der måske blot ønsker en hyggelig og stemningsfuld indgangsvinkel til juleaften, men også at den må være rammen om frihed fra åndelig tvang. En kirke, hvor gudstjenesten søndag efter søndag må være det bærende og opbyggelige.

Det er i hverdagen, vi mennesker skal leve vort liv. Det er hverdagen, der sætter søndagen, højtiderne, familiefesterne og fritiden i relief. Det samme med kirken. Det er gudstjenesten søndag formiddag, der sætter de kirkelige højtider og mærkedage i relief - jul, påske og pinse, dåb, konfirmation, bryllup og begravelse.

Det tjener folkekirken til ære, at den ikke er hoppet på den vogn, hvor man tilbyder sig med slagkraftig og højtråbende agitation, men netop er folkets kirke, som altid vil være det. Og hvis tilbud og forkyndelse, vi må tage imod hver især efter vores overbevisning, menneskesyn og tro - eller mangel på tro.
Det må være kirkens opgave at være et tilbud til alle sine medlemmer - både dem, der kommer i kirken søndag formiddag og dem, der ikke gør det. Den skal være det åbne tilbud, hvor enhver kan komme uden ydre forudsætninger og uden at blive afkrævet anden bekendelse end den, at man kommer. Et sted, hvor der ikke stilles betingelser, og hvor ingen stiller spørgsmål om det gudsforhold, som for kirkegængeren selv måske er uafklaret.

Det er Den danske Folkekirkes styrke og dens særkende, at den er rummelig. At den både er en bekendelseskirke og en betjeningskirke. Med andre ord: - at den er kirke for de mennesker, for hvem kirken er et naturligt led i deres liv og hverdag, men også for de mennesker, der søger kirken for at få en forståelse og en afklaring med deres liv.
Og endelig skal kirken også være en betjeningskirke for de mennesker, som blot ønsker kirken ved livets højdepunkter.

»O kristelighed!
du skænker vort hjerte,
hvad verden ej ved;
hvad svagt vi kun skimter,
mens øjet er blåt,
det lever dog i os, det føler vi godt;
mit land, siger Herren,
er Himmel og jord,
hvor kærlighed bor!«

N.F.S. Grundtvig

Derfor tror jeg på folkekirken, og derfor holder jeg af Bejsnap Kirke.

Hundrede år er gået

Af Hans Vestager.

Et af de synspunkter, som fremlægges for de teologistuderende er, at kristendommen er en historisk religion. Dengang jeg hørte det første gang, forstod jeg det vel næppe helt, og måske forstår jeg det heller ikke endnu. Men så meget forstår jeg dog, at synspunktet om det historiske betyder, at man skal agte det, som har været højt. Der er i denne bog fremlagt et forskelligartet materiale om Bejsnap kirke og dens 100-årige historie og dens forhistorie fra 1877. Vi agter det, som vi har læst om det arbejde, de tanker og de diskussioner, der har været på forskellig vis. Vi får vore helte og vi får vore modstandere.

Når vi kaster os ud i at kunne karakterisere nogle, som vore helte og andre, som vore modstandere, så ligger der i dette en indre henvisning til fortællingerne om Jesus fra Nazareth, hvor vi møder en helt og hans modstandere. Med hensyn til Jesus er vor dom uden tvivl. Han er helten. Med hensyn til hvad vi føler om den tid, der er gået, da kan vi af og til komme i tvivl, om vi ser ret på helte og modstandere, selv om der også er noget i den tid, der er gået, som for mig står som et absolut onde, nemlig udryddelsen af jøderne i Tyskland fra 1933-1945.

Om Bejsnap kirke kan man gøre sig mange tanker om dens direkte folkelige betydning. Den kan synes at være ringe, for den ligger midt mellem to skoledistrikter og med Lindbjerg og Grønfelt som en slags satellitter.

Det som er utvivlsomt, er, at Bejsnap kirke har haft den kristelige – og folkelige – betydning at tydeliggøre for menneskene omkring den, at vi hører til et sted, at vi har en kreds, i hvilken vort liv skal leves. At vi stilles over for et krav om at påtage os et medansvar for menighed, sogn og fællesskab. At kristendommen er historisk, ligesom vort eget liv er historisk, betyder altså, at kristendommen er ensdannet med vort liv i sin forankrethed i noget, som er gået forud for os, noget som er.

Det giver på den ene side en form for ydmyghed: vi skal være arven tro. Denne bog har forsøgt at vise, hvordan nogle har forvaltet arven. På den anden side giver den også en form for stolthed og trods: vi har vores indsats at gøre, vi har vort livs minde at udlevere til eftertidens kritik og dom og tilegnelse. De skal ikke tro, at de kan komme nemt til noget, for de har også os at bøvles med.

Da grundstenen til Bejsnap kirke blev nedlagt blev det ønske udtalt, at kirken skulle være et bedehus for de rullende slægter. Det ønske står stadig ved magt. Mit ønske skal være, at vi tør tro på, at Bejsnap kirke er et livshus under himmelbuen.

OVERSIGTER

Sognepræster.

1876- 94: J. C. F. Olrik.
1894-1916: E. K. Thyssen.
1916-23: P. U. L. Øllgaard.
1924-44: C. Møller Andersen.
1945-55: Niels Petersen.
1955-78: K. M. Holm.
1979-: Bodil Tybjerg.

Hjælpepræster hos pastor Olrik.

1878-80: H. G. Gregersen.
1881-82: J. T. Engberg.
1882-83: V. E. Simonsen.
1885-89: C. C. Schjørring.
1889-91: F. E. Bojsen Jensen.
1892-95: S. Andersen.

Kaldskapellaner.

1895-98: S. Andersen.
1899-1907: N. P. Nielsen.
1908-12: A. Andersen.
1913-18: A. N. Balslev Wied.
1918-20: H. M . Rasmussen.
1922-25: J. A. L. T. Maagaard.
1925-28: C. C. Fjeldsø.
1929-32: O. F. Borris.
1932-42: J. J. Søe.
1942-45: Im. Mandrup.
1946-50: M. Hauge.
1950-61: A. Mortensen.

Residerende kapellaner

1961-62: A. Mortensen.
1962-65: Ove Bartholdy.
1966-69: Eli Thorsøe Nielsen.
1972-73: Enrico Bjerre.
1973-79: Bodil Tybjerg.
1980 -: Hans Vestager Hansen.

Kirkesangere

1892-98: K. Bruun, Lindbjerg Skole.
1898-1902: C. Nørgaard, Lindbjerg Skole.
1902-13: J. Aabye, Lindbjerg Skole.
1913-53: H. Øllgaard, Hejbøl Skole.
1953-61: Jakob E. Møller Jakobsen, Hejbøl Skole.
1961-70: Karl Nielsen, Ølgod Byskole.
1970-85: Georg Jakobsen, Lindbjerg Skole.
1985-: Georg Jakobsen, Lindbjerg Skole og Kurt Andersen, Lindbjerg Skole.

Organister

1915-1953: Marie Dorthea Øllgaard, Hejbøl Skole.
1953-85: J. M. Møller, Vestkær og Lindbjerg Skoler.
1985 -: Karen Kvist, Hjedding.

Ringere og gravere

1892-1908: Jens J. Krog.
1908-21: Knud Maartin Knudsen.
1922-26: Frands Nielsen Nygaard.
1926-59: Peder Christensen.
1959-67: Petra Christensen og Leo Christensen.
1967-82: Henry Andersen, Grindstedvej 5.
1982-85: Svend Aage Hansen. Agersnapvej 8.
1985-: Per Lauridsen, Grindstedvej 5.

Disse ringere og gravere boede på ejendommen Bejsnapvej 29, lige øst for kirken.

Det skal bemærkes, at kirkegården blandt andet er blevet passet af Mads Madsen, Christian Andersen, Theodor Madsen og Ejner Jensen. Efter at sidstnævnte døde i 1967 er kirkegårdens vedligeholdelse overtaget af ringeren og graveren. Mads Madsen var desuden også bælgtræder. Navnene på de øvrige bælgtrædere kendes ikke.

KILDER

Sognepræstens embedsbøger.
Bejsnap Kirkes synsprotokol.
Ølgod Menighedsrådsprotokoller.
Lokalhistorisk Arkiv:
Billeder, kort, arkivmateriale samt oplysninger i øvrigt ved Nic.Riis.
Danmarks Kirker, RIBE AMT bd.18, udg. af Nationalmuseet 1991.
Poul Nedergaard: En dansk præste- og sognehistorie.
Tage Olesen: Ølgod sogns gård- og slægtshistorie, 1988.
Tage Olesen: Lindbjerg Mejeri gennem 100 år, 1982.